

ยี่สิบสอง

เงินสองเฮายังไม่หายจากอาการบาดเจ็บ กระนั้นนางก็มาเยี่ยมหลี่หยางจื่อทุกวัน มารดาของแผ่นดินน้ำตาไหลริน บ้อนโอสถหยอดตามร่องปาก โอโรสที่ยังไม่ฟื้นขึ้นมา พอโอสถไหลเปื้อน นางก็ยกผ้าผืนขาวขึ้นซับให้อย่างอ่อนโยน

“สองเฮาบรรทมเถิดเพคะ” เหนออี้ นางกำนัลอาวูโสเอ่ยเสียงอ่อนโยน เจื่อแววปวดใจ

เงินสองเฮาส่ายหน้า ดวงหน้าดงมอ่อนโยนขาวซีดแฝงความเหน้อย ล้าจางๆ นางลูบฝ่ามือหลี่หยางจื่อที่จับจูมาตั้งแต่เล็ก พลังถามเสียงแหบพร่า “รัชทายาทละเป็นเช่นไร”

เหนออี้ก้มหน้า

“บอกข้าที่ว่าฝ่าบาทสั่งโอบยเขา บอกข้าที่ว่าฝ่าบาทหลงโทษเขา อะไรก็ได้... อะไรก็ได้” เงินสองเฮาพิมพ์เสียงสั้น บุตรชายของนางบาดเจ็บขนาดนี้ หลี่เหวินหลงจะไม่ถูกลงโทษอะไรเลยหรือ

“องค์รัชทายาท...” เหนออี้ก้มหน้าลงต่ำ “ชนะการประลองธนูกับแคว้นต้าโจวและต้าฉี จึงได้รับพระราชทานเกาทัณฑ์อาบโลหิตเพคะ”

เงินสองเฮาเงยหน้าขึ้น “เกาท์ณฑ์อาบโลหิตเป็นของจ๊อเออร์ เขามีสิทธิ์อะไรยกมันให้หลี่เหวินหลง!”

‘เขาเป็นฮ่องเต้...’ ทว่าความคิดนี้เหออี้ไม่กล้ากล่าวออกไป

“เขามีสสิทธ์อะไร! แผ่นดินนี้เป็นตระกูลเงินที่ช่วงชิงมาให้เขา แล้วเขามีสสิทธ์อะไร!” เงินสองเฮาพิมพ์ซ้ำไปซ้ำมา ผุดลุกขึ้นพร้อมกล่าว “ข้าจะไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท!”

“พระทัยเย็นก่อนเพคะ!” เหออี้และเหล่านางกำนัลหลายคนเร่งเข้ามาขัดขวางสองเฮาเอาไว้ เหออี้ร้องขึ้นเสียงดัง “ยามนี้ฮ่องเต้ประทับกับองค์รัชทายาท! พระองค์จะเสด็จไปไม่...”

“หลบไป!”

เงินสองเฮาแฉ่กระแสพลังมนตราใส่เหออี้และเหล่านางกำนัลทั้งหลายให้หลีก ก่อนก้าวออกจากตำหนักหงส์ไปอย่างเร่งรีบ “ข้าจะล้างมัน!”

หลี่หยางจ๊อถูกทำร้ายจนสลบไสลไม่ได้สติมาหลายวันแล้ว เงินสองเฮาที่เป็นมารดาเขาจะยอมอยู่เฉยมองคนที่ทำร้ายโอรสตนไปสวดยสุขบนลาภยศสรรเสริญที่ควรเป็นของเขาได้อย่างไร

ลมหนาวที่พัดตอ่กายทำให้นางคิดถึงสตรีผู้หนึ่ง... สตรีที่เป็นคู่แค้นตลอดกาล

ชั่วชีวิตเงินสองเฮาล้วนไม่ใส่ใจหลิวก๊วยเพย ไม่ใส่ใจหม่าเต๋อเพย และล้วนไม่ใส่ใจเจิ้งเสียนเพย!

ทว่าหยางเสวี่หฺรู สตรีชาวบ้านที่ไร้ศักดิ์ฐานะนร สตรีที่ทำให้หลี่หยางเหวินคิดคำนึงถึงมานานนับยี่สิบปี... นางคือศัตรูหัวใจที่แท้จริงของเงินอี่ถง ทุกวันนี้หลี่หยางเหวินยังไม่หยุดโทษตนเองที่ทำให้หยางเสวี่หฺรูจากไป และยังไม่หยุดโทษนาง ที่วางอุบายทำร้ายจิตใจหยางเสวี่หฺรู

ยามที่หยางเสวี่หฺรูยังอยู่ เงินอี่ถงแข่งนางให้ตายตกทุกวัน บัดนี้หยางเสวี่หฺรูจากไปแล้ว แต่ยังมีหลี่เหวินหลงเอาไว้ที่มั่งแม่งใจนาง

เมื่อเงินสองเฮาเดินมาถึงตำหนักฮ่องเต้ ชายหนุ่มผู้หนึ่งก็ก้าวออกมา

จากห้องทรงอักษร ดวงตาที่เหมือนหยางเสวี่ยหฺรู่หันทอดมองนาง

คราแรกหลี่เหวินหลงมีสีหน้าประหลาดใจ แต่พอเห็นนางปล่อยผม รุยร้ายเดินฝ่าลมหนาวมาทั้งเท้าเปล่า มีเพียงเครื่องประดับบนเรือนกายเท่านั้น ที่แสดงให้เห็นว่าเป็นคือนางหงส์คู่บัลลังก์ ก็มองนางด้วยสายตาสมเพช

ดวงตาที่เหมือนหยางเสวี่ยหฺรู่หฺรู่หันกำลังมองนางอย่างสมเพช! ประหนึ่ง หยางเสวี่ยหฺรู่มองมายังนางด้วยความสมเพช! เงินสองเฮายังจำถึงถ้อยคำต่างๆ ที่หยางเสวี่ยหฺรู่เอ่ยกับนางในวันที่จากไปได้ดี

“ที่ข้าจากไปมิใช่เพราะยอมรับความพ่ายแพ้ แต่ข้าคือผู้ที่หลุดพ้นจาก บุรุษผู้ั้นต่างหาก”

“สักวันเจ้าจะเสียใจเหมือนอย่างข้า ที่ทำเพื่อชายคนนั้น”

“สักวันเจ้าจะเป็นเหมือนข้า... เงินอ้อถึง”

เงินอ้อถึงก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งของเขา ก็เห็นหลี่เหวินหลงแต่งสตรีคนแล้ว คนเล่าเข้ามาตำหนักใน เห็นชายที่รักให้ความสำคัญแก่ผู้อื่น ขณะที่ตัวนางต้อง แยมยิ้มอย่างใจกว้างเช่นคนมีน้ำใจ...

เงินสองเฮาสะทั้นไปทั้งกาย หลี่เหวินหลงคารวะนางแล้วก้าวเดินผ่าน นางจึงตะโกนขึ้น “หยุดก่อน!”

หลี่เหวินหลงหยุดชะงัก หันมองเงินสองเฮาโดยไม่กล่าวอะไร มีเพียง นางเท่านั้นที่ปราดเข้าไปเงื้อมือขึ้นหมายจะตบตีเขา ทว่าหลี่เหวินหลงกลับคว้า มืออีกฝ่ายไว้ได้ ปกป้องตนเองโดยไม่ให้นางบาดเจ็บ

“นางส่งเจ้ามาใช้หรือไม่? ส่งเจ้ามาทำร้ายข้า!” เงินสองเฮาครี๊ดร้องอย่าง คลุ้มคลั่ง “เหตุใดเจ้าถึงไม่ตายไปพร้อมแม่เจ้า! เหตุใดถึงมายังวังหลวง! เหตุใด...!”

“สองเฮา!” หลี่เหวินหลงส่องเต้ได้ยินเสียงอะอะจึงเสด็จออกมาดู เห็น เงินสองเฮากำลังพยายามทำร้ายองค์รัชทายาทก็ทวาดขึ้น “เจ้ากำลังทำอะไร! ดูสารรูปตนเองเสียบ้างสิว่ากำลังทำตัวชายหน้าขนาดไหน ไม่อับอายข้าราช บริพารบ้างหรือ!”

เงินสองเฮารัวให้พลางชี้หน้าองคร์ชทายาท ก่อนหันไปถามหลี่หยาง-
เหวินสองเต้เสียงดัง “เขากับจื้อเอ๋อร์ของข้าแตกต่างกันตรงไหน! ท่านบอกข้า
มาสิว่าพวกเขาแตกต่างกันตรงไหน! พวกเขาล้วนเป็นลูกชายท่าน! เหตุใดจึงปฏิบัติ
ต่อพวกเขาแตกต่างกันเช่นนี้ หรือต้องให้ข้าตายก่อน! ท่านถึงจะรักจื้อเอ๋อร์
เหมือนที่รักเขา!”

“เจ้าอย่าพูดจาเหลวไหล!” สองเต้สะบัดแขนเสื้อ “ใครก็ได้มาพาสองเฮา
กลับตำหนักเดี๋ยวนี้!”

“ข้าพูดเหลวไหล...ข้าพูดเหลวไหล!” เงินสองเฮาร้องออกมาเสียงดัง
“ท่านออกไปดูสิ ใครๆ ต่างก็เฝ้าว่าท่านโปรดปรานเขามากกว่าลูกชายข้า!
จื้อเอ๋อร์สลบไปสัปดาห์ไม่ได้สติมาหลายวัน ท่านได้ลงโทษเขาบ้างหรือไม่! เหตุใด
จึงมีแต่ลูกข้าที่บาดเจ็บ ลูกของข้า!”

“หลี่หยางจื้อคิดร้ายต่อรัชทายาทอย่างชัดเจน เจ้าจะให้ข้าเข้าข้างลูกเจ้า
กระนั้นหรือ!”

“ลูกของข้าก็คือลูกของท่าน! แล้วเขาล่ะ...” เงินสองเฮาตวาดออกมา
แล้วร้องให้ “เขาก็ทำร้ายลูกของข้ามิใช่หรือ!”

เงินสองเฮาในยามนี้ไม่เหลือมาดสูงศักดิ์ใดๆ รวากับนางมีวิญญานร้าย
แฝงอยู่ในร่าง ทั้งกริตรีองคลุ้มคลั่ง คิดอยากลงมือกับองคร์ชทายาท ไม่ว่าจะ
ชั้นที่ ทหารองครักษ์ หรือนางกำนัลที่ได้เห็น ต่างพากันลอบเบือนหน้าหนี
ด้วยความอดสู

หลี่เหวินหลงนั่งมองสภาพสตรีสูงศักดิ์ ยามนี้นางไม่ต่างจากคนป่วย
หนักที่อาละวาดเพราะความวิกลจริต ก่อนเอ่ยเสียงแผ่วเบา “สองเฮาทรงเป็น
สตรีที่น่าสงสาร เหมือนอย่างที่ท่านแม่ของกระหม่อมกล่าวไม่มีผิด”

เงินสองเฮาหันมองหลี่เหวินหลง ก่อนตวาดขึ้น “ข้าน่าสงสารหรือ...
ข้าหรือที่น่าสงสาร! ข้ามิได้ตายอย่างโดดเดี่ยวเหมือนแม่เจ้า ไม่ได้ถูกเนรเทศ
เหมือนตระกูลของแม่เจ้า และข้าก็เป็นสองเฮา! ข้าชนะแม่ของเจ้า! ข้าได้เป็น
สตรีที่เขารัก เจ้ายังกล้ากล่าวว่าข้าน่าสงสารอีกหรือ!”

หลี่เหวินหลงได้ฟังแล้วก็ยิ้มเยาะบางๆ “กระหม่อมมีงานต้องทำ ขอตัวก่อนพะยะค่ะ” เขาก้าวเดินผ่านสตรีตรงหน้าไปอย่างรวดเร็วและองอาจ

เงินสองเฮาชี้แผ่นหลังกว้าง ตวาดตำชายหนุ่ม “เจ้ามันลูกของหญิงแพศยา! ลักวันตระกูลเงินของข้าจะตั้งเจ้าลงจากตำแหน่ง ลักวันหนึ่งลูกของข้าจะต้องสั่งประหารเจ้า! กายเจ้ามีแต่เลือดชั่วช้า!”

“พอได้แล้ว! ใครก็ได้ถอดปากของเธอแล้วพานางกลับไป!” ช่องเต้ตวาดออกมา “พานางกลับไปรักษาตัวที่ตำหนัก” เห็นเงินสองเฮายังไม่หยุดตำท้อ รัชทายาทเขาจึงตวาด “สองเฮา! หากเจ้ายังไม่หยุดว่าร้ายรัชทายาท ข้าจะไม่ให้เจ้าพบหยางจื่ออีก!”

“...” เงินสองเฮาหยุดชะงัก หันมามองช่องเต้ที่ก้าวเข้าห้องทรงอักษรไปอย่างหงุดหงิด ก่อนจะทรุดตัวลงพร้อมกับร้องไห้ออกมาเสียงดัง

‘เงินอ้อถั่ง...’ คล้ายมีเสียงหยางเสวี่ยหูแว่วขึ้นมาแผ่วเบาในห้วงคำนึง ‘หญิงงามไม่ทันชรา... รักก็ร้างราเสียแล้ว’

ดูเหมือนว่าความรักของนางกับช่องเต้จะกลายเป็นเพียงความหลังมาช้านานแล้ว

“ข้าไม่เข้าใจบรรพบุรุษที่ฝากรักสตรีได้มากมายเลย” หลี่เหวินหลงเอ่ย พิมพ์กำกับหย่งคัง “สตรียิ่งมากปัญหา ยิ่งเยอะ มีผู้เลือกสตรีที่ดีที่สุดมานางหนึ่งแล้วรักและถนอมนางไปชั่วชีวิตไม่ดีกว่าหรือ”

หย่งคังยิ้มบาง “พระชายาของพระองค์เป็นผู้โชคร้ายพะยะค่ะ”

หลี่เหวินหลงขยับยิ้มบาง สาวเท้าเร็วขึ้น “รีบกลับกันเถิด ข้าคิดถึงชายาของข้าแล้ว”

หย่งคังอมยิ้ม ก่อนก้าวตามอีกฝ่ายไป พอรถม้าเดินทางกลับถึงจวนองค์รัชทายาท คนของเขาก็ก้าวเข้ามากระซิบบางอย่างข้างหู หลี่เหวินหลงพยักหน้ารับแล้วหันมาบอกหย่งคัง

“เจ้าพาเฟิงเออร์ไปที่เรือนหลัง”

หยิ่งคั่งตกใจ เรือนหลังนั้นเป็นเรือนที่เก็บซ่อนความรุนแรงเอาไว้ หลี
เหวินหลงรักและถนอมหวังเลี้ยงเฟิงขนาดนั้น เหตุใดวันนี้เขาถึงให้พานางไป
ที่นั่น

หวังเลี้ยงเฟิงถูกพามาที่เรือนหลังซึ่งใช้เก็บสิ่งที่ไม่ใช้แล้ว ของทุกอย่าง
ถูกวางระเกะระกะ หยิ่งคั่งเพียงยกแผ่นเหล็กลักษณะบิดเบี้ยวขึ้นก็ปรากฏ
ทางลับที่พาไปยังใต้ดิน

เพียงประตูกลถูกเปิดออก กลิ่นเลือดก็โชยมา...

“คุณหนูหวัง เชิญขอรับ” หยิ่งคั่งเอ่ยอย่างพินอบพิเทา

หวังเลี้ยงเฟิงหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาปิดจมูก ก้าวเดินลงไปพร้อมบรรดา
สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ หยิ่งหนานจะตามลงมาคอยอารักขา ทว่าหยิ่งคั่งคว้าจับบำเขา
เอาไว้พร้อมล่าหย่าหน้า

หวังเลี้ยงเฟิงเดินลงบันไดไปในสถานที่ที่ทั้งมืดและแคบ กระทั่งพบ
กรงขังมากมาย ในนั้นมีโครงกระดูกกองอยู่

หลีเหวินหลงยืนรอเด็กสาวอยู่ที่กรงขังหนึ่ง หวังเลี้ยงเฟิงเดินไปหา
คนรัก หลีเหวินหลงยกแขนขึ้นโอบนางเอาไว้และเอ่ย “ขอโทษที่ต้องพาเจ้าลง
มาที่นี่” สถานที่แห่งนี้สกปรกโสมม เขาไม่อยากจะให้นางลงมาเลย แต่คราวนี้จำเป็น

“ไม่เป็นไร” หวังเลี้ยงเฟิงล่าหย่าหน้า หันมองคนผู้หนึ่งที่ถูกคลุมศีรษะไว้
ด้วยถุงกระสอบและจับมัดไว้กับเก้าอี้ เลือดสีแดงเปรอะชุดขุนนางของเขา
ข้างกายคนผู้นั้นมีชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่สองคนยืนกุมตัวเอาไว้ “นี่ใครหรือ”

หลีเหวินหลงพยักหน้าให้คนของเขาดึงถุงกระสอบขึ้น เป็นหวังเจียเล่อ
ที่ถูกจับมัด เนื้อตัวเขาเปื้อนไปด้วยเลือด หวังเลี้ยงเฟิงผละถอย ยกมือขึ้น
ปิดปากในทันที

หลีเหวินหลงโอบนางเอาไว้ ก่อนเอ่ยเสียงนุ่มนวล “ไม่ต้องกลัว นี่ไม่ใช่
พ่อของเจ้า”

หวังเลี้ยงเฟิงมองหลีเหวินหลงด้วยสายตาไม่เข้าใจ ชายหนุ่มกอดนาง

เอาไว้ ก่อนหันมองชายคนนั้นแล้วลั้ง “ถอดหน้ากากเขาออก”

ชายฉกรรจ์คนหนึ่งรับคำ หยิบมีดพกออกมากรีดกระหม่อมหวังเจีย-
เล่อดตัวปลอม ตามด้วยกรีดที่ลำคออีกฝ่ายจนเลือดไหลซึม หล่เหวินหลงจึง
เอ่ยเตือน

“ระวัง! อย่าให้เขาตาย”

หวังเจียเงิ๊งเปลือกก่าเลือดคนข้างกายแน่น หวังเจียเล่เป็นบิดาของ
หวังเหม่ยหงก็จริง แต่พอเห็นร่างที่เหมือนถูกทำร้ายต่อหน้า แม้จะเป็นตัวปลอม
ก็ตามที เธอก็ยังรู้สึกไม่ค่อยดี

หล่เหวินหลงหวดคสิ่งเรียวแขนกลมกลิ้งของหวังเจียเงิ๊งพลาวงกล่าว
ปลอบซ้ำๆ “ไม่เป็นไร...”

ผิวหนังตั้งแต่ช่วงลำคอไปจนถึงศีรษะของคนผู้นั้นถูกดึงออกอย่างแรง
เผยให้เห็นรูปลักษณะชายอีกคน ก่อนคนของหล่เหวินหลงจะนำหน้ากาก
หนังมนุษย์ที่ดึงออกนั้นมามอบให้เขา

ชายหนุ่มมองพิศอย่างเคร่งเครียดและกังวลขึ้นเรื่อยๆ หวังเจียเงิ๊ง
เห็นเช่นนั้นจึงถาม “มีอะไรหรือ”

“ผิวหนังเทียมที่ใช้ทำหน้ากากนี้เหมือนกับของแม่ข้า” หล่เหวินหลงบอก
“ตรวจจักษั้้นสำหรับการแปลงโฉมตนเอง เพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่มีในครอบครอง
แล้วนางมีได้อย่างไร!”

หวังเจียเงิ๊งมองเขาเป็นคำถามเมื่อได้ยินคำว่า ‘นาง’

หล่เหวินหลงกลับหันไปสั่งคนของตน “ทรมานให้หนัก จนกว่าเขาจะ
ยอมบอกว่ารับคำสั่งมาจากใคร”

“พะยะค่ะ!”

หล่เหวินหลงจับจูงหวังเจียเงิ๊งเดินออกไป เด็กสาวได้ยินเสียงร้อง
ด้วยความทรมานดังขึ้นด้านหลัง

หล่เหวินหลงพานางขึ้นมาด้านบน จากนั้นก็พาตรงไปยังห้องหนังสือ

“เหวินหลง เจ้ารู้ใช่หรือไม่ว่าใครที่...” หวังเจียเงิ๊งมีสีหน้าเป็นกังวล

“ใช่” หลีเหวินหลงพยักหน้ารับ “หลิวไทเฮา”

หวังเลียงเฟิงขมวดคิ้วแน่นมองเขาอย่างสงสัย “หลิวไทเฮาหรือ...” เธอเคยเห็นหลิวไทเฮา หญิงชราคนนั้นดูเจ้าอารมณ์และตัวนัตตสันใจ เห็นชัดว่าเป็นเพราะได้รับการประจบเอาใจจากคนรอบข้างด้วยอำนาจที่ถือในมือ เธอมองอย่างไรก็ไม่รู้สึกว่หลิวไทเฮานั้นเป็นคนฉลาด

“สมกับเป็นเสด็จย่าของข้า พระนางเก็บซ่อนตัวตนเอาไว้อย่างมิดชิด” หลีเหวินหลงถอนใจยาว “เจ้าลองคิดดูสิ ใครกันที่จะสามารถขโมยพิชสวรรค์ไปได้ และเข้าออกวังหลวงได้อย่างอิสระโดยที่เสด็จพ่อไม่รู้เรื่อง ใครกันที่รู้ทางลับในวังหลวงเป็นอย่างดี และใครกันที่วางคนไว้ในห้องเครื่องได้”

หวังเลียงเฟิงครุ่นคิดแล้วก็คล้อยตาม หลีเหวินหลงจึงว่าต่อ “ตอนที่เสด็จพ่อขึ้นครองราชย์ พระองค์ผูกสม์ครรักใคร่กับหลิวไทเฮาเป็นอย่างดี พระนางคงฉวยโอกาสในยามนั้นวางคนของตนเอาไว้ทั่วตำหนักใน ฝ่ายหนึ่งคือฮองเต้ก็จริง แต่อีกฝ่ายก็คือไทเฮา สองชั่วอำนาจที่ยิ่งใหญ่แห่งวังหลวงย่อมมีคณาภมากมายมาสวมักัดด้วยเป็นธรรมดา”

หลีเหวินหลงหยิบกระดาษขึ้นมาแผ่นหนึ่ง “คราแรกที่ข้าเข้ามาในวังหลวง พระนางวางตัวหูเหียนเอาไว้ในกลุ่มของข้า สืบดูความเคลื่อนไหวข้า ยามนั้นข้ายังเล็ก เขาอยู่ดูแลข้ามานานจนข้าไว้วางใจในตัวเขา เมื่อมีจวนเป็นของตนเอง เขาก็ได้รับตำแหน่งพ่อบ้าน ข้าไม่เคยสงสัยเขาเลยว่แท้ที่จริงแล้วเขาเป็นคนของไทเฮา ลูกสาวเขาอยู่ใต้สายตาพระนาง จึงยอมทำทุกอย่างเพื่อพระนาง”

หวังเลียงเฟิงคิดถึงพ่อบ้านหูที่หายตัวไปแล้วก็ขนลุกขึ้นมาทันควัน คนของไทเฮามีมากเท่าไร...

“ที่เจ้าถูกปองร้ายเป็นการลงมือของพระนาง ครานั้นข้าคิดว่าไทเฮาอาจจะทราบแล้วว่าเจ้าคือหวังเหม่ยหง จึงคิดกำจัดเจ้าโดยใช้เจียงฮู่ยฺหวี่ แต่เจียงฮู่ยฺหวี่ไม่มีเส้นสายจึงใช้เพียงยาพิษธรรมดากับเจ้า เป้าหมายของไทเฮาคือกำจัดเจ้า ก่อนที่ข้าจะรู้ว่าเจ้าคือชายของข้า จากเหตุการณ์ในคืนปักปิ่นนั้น”

“แล้วทำไมพระนางต้องกำจัดข้าด้วยเล่า” หวังเลียงเฟิงถาม “ข้าคิดว่าคนที่พระนางอยากกำจัดน่าจะเป็นเจ้ามากกว่านะ”

“เพราะพระนางต้องการอะไรบางอย่างจากข้า” หลี่เหวินหลงว่า “พระนางอยากได้ของบางอย่าง... ที่ข้าไม่รู้ว่ามันคืออะไร” หลี่เหวินหลงมองหน้ากากหนังมนุษย์ในมือ “เดาว่าเรื่องนี้น่าจะเกี่ยวข้องกับแม่ข้า ของสิ่งนี้มีเพียงไม่กี่คนในยุคทศพที่มี และคนในยุคทศพหนึ่งในนั้นคือแม่ข้า ข้างกายไทเฮาน่าจะมีคนที่รู้จักกับแม่ข้าเป็นอย่างดี และคนผู้นั้นอาจกำลังต้องการอะไรจากข้า ข้าจึงยังไม่ควรตาย แต่ควรแต่งงานกับคนที่ถูกเลือกเอาไว้ให้เป็นชายา และมอบของบางอย่างให้ชายาของข้า”

“คัมภีร์กำราบสุรียาหรือ” หวังเลียงเฟิงสันนิษฐาน

“ก็อาจจะใช่” หลี่เหวินหลงพึมพำ “ถ้าเจ้าถามข้า ดูเหมือนคนที่รู้จักกับแม่ข้าผู้นั้นจะไม่ผูกสมัครักใครกับไทเฮาลักเท่าไร ไม่เช่นนั้นนางคงใช้หน้ากากนี้ให้คนสร้างเป็นใบหน้าหวังเหมยหงขึ้นมา แล้วส่งมาหาข้า หรือไม่กี่อาจเป็นเพราะนางไม่เคยเห็นหน้าหวังเหมยหง แต่ที่แน่ๆ นางมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับตระกูลหวัง ไม่เช่นนั้นครานี้คงไม่ช่วยเหลือตระกูลหวัง”

“เจ้าเรียกว่า ‘นาง’ ราวกับรู้ว่าคนผู้นั้นเป็นสตรี” หวังเลียงเฟิงเอ่ย

“ทุกคนที่รู้จักที่มีหน้ากากเช่นนี้... คือสตรี” หลี่เหวินหลงกล่าว “แต่ไม่ว่าของที่อยู่กับข้าคืออะไร ของสิ่งนั้นจะต้องล่อตาล่อใจมาก ถึงขนาดที่ไทเฮาไม่คิดกำจัดข้า”

หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ “นางเป็นสตรีที่น่ากลัวจริงๆ”

“ขอโทษนะ...” หวังเลียงเฟิงมองหลี่เหวินหลง เขาเอื้อมมือมาโอบนางและกล่าว “ข้าอยากปกป้องเจ้าจึงได้ใช้วิธีกึ่งบังคับพาเจ้ามาอยู่ที่นี่ แต่ข้ามั่นใจเกินไป ที่เมืองหลวงนี้มีแต่คนของไทเฮา หากอยู่ย่นไม่แสดงตัวว่าเขาคือพ่อบุญธรรมของเจ้า และเจ้าไม่มีสัตว์ศักดิ์สิทธิ์อยู่ข้างกาย เจ้าก็อาจจะ...”

“เจ้าส่งสิ่งเงินกับสิ่งหลินมาดูแลข้ามิใช่หรือ” หวังเลียงเฟิงถามเสียงนุ่ม “นั่นจึงทำให้คนของไทเฮาระมัดระวังในการทำร้ายข้าใช่หรือไม่ เช่นนั้นเจ้าก็ได้

ปกป้องข้าแล้ว... อย่าคิดมากเกินไป”

หลี่เหวินหลงลูบแก้มนาง ลักפקก็กล่าวอย่างหนักแน่น “ข้าจะเอา
สินเดิมของแม่เจ้ามาคืนให้แก่เจ้า”

หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ ชายหนุ่มเดินไปยังชั้นตำรา หยิบเอาตำรา
เล่มหนึ่งออกมา ก่อนเปิดไปหน้าหนึ่งแล้วดึงเอาบางสิ่งที่เป็นเม็ดกลมๆ ขนาด
เล็กเม็ดหนึ่งออกมา

ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาหาหลี่เหวินหลงอย่างรู้จังหวะ หย่งคังนำอ่าง
ใส่น้ำมาให้

หลี่เหวินหลงโยนเม็ดกลมๆ นั้นลงไป เม็ดนั้นก็แตกออกแล้วขยายกาง
ออกเป็นแผ่น หลี่เหวินหลงเอาแผ่นนั้นไปทาบกับหน้าชายคนที่เข้ามาหาพร้อม
กตเวทิต์ ไม่นานใบหน้าเขาก็กลายเป็นใบหน้าหวังเจี๋ยแล้ว

หวังเลียงเฟิงอุทานเบาๆ ด้วยความตกตะลึง

“เจ้ารู้ใช้หรือไม่ว่าต้องทำอะไร” หลี่เหวินหลงถามเสียงเคียด

หวังเจี๋ยแล้วตัวปลอมพยักหน้ารับ จากนั้นก็ก้าวออกจากห้องไป เพียง
พริบตาเขาก็เร็นกายหายไปอย่างไร้ร่องรอย

หวังเลียงเฟิงถามคนรัก “เจ้าคิดจะทำอะไร”

“ก็แค่ส่งคนไปช่วยพยุงตระกูลหวังของเจ้า” หลี่เหวินหลงกล่าว “หาก
ให้ข้าเดา หลิวไทเฮาคงนำพิชสวรรค์ไปให้ต้าฉินเพื่อขอให้พวกเขาสนับสนุน
หยางจิ้งซึ้นเป็นรัชทายาท อีกไม่นานเราอาจจะต้องไปต้าฉิน”

“หากพระนางจะสนับสนุนองค์ชายสามเป็นรัชทายาท ก็ต้อง...” หวัง
เลียงเฟิงมองหลี่เหวินหลงอย่างกังวล

“พระนางไม่มีทางกำจัดข้า แต่คงอยากจะทำข้าไปริดเค้นความ จุดอ่อน
ของข้าในยามนี้มีเพียงหนึ่งเดียว... ก็คือเจ้า” หลี่เหวินหลงหันมองหวังเลียงเฟิง
“เจ้ากับลูกต้องระวังตัวให้มาก”

หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ

สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหมดนั้นนอกจากป้าตำหู่มานานแล้ว

หวังเฟิงหลงก็คลอตออกมานานแล้วเช่นกัน

แรกคลอตนั้นหวังเฟิงหลงตัวนิดเดียว เล็กกว่าพวกมันในร่างสัตว์เลี้ยง
ธรรมดาเสียอีก แต่ภายหลังหวังเฟิงหลงก็กินนมจนตัวใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

ในเดือนแรกนั้นหวังเฟิงหลงยังทำอะไรไม่ได้นอกจากกิน นอน และ
ซบถ่าย พวกสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เห็นเช่นนั้นก็อดถามขึ้นไม่ได้

‘ทำไมน้องชายไม่โตขึ้นเลยนะ’ อ้ายเป่าถามอย่างสงสัย

‘นั่นสิ ไม่ใช่ว่าสิ่งมีชีวิตทุกชนิดพอคลอตออกมาแล้วจะต้องเดินได้ หรือ
อย่างน้อยที่สุดก็ต้องคลานได้หรือ’ อ้ายเป่าเองก็ครุ่นคิด

แนวคิดเช่นนี้จะว่าพวกมันก็ไม่ได้ เพราะสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ในป้าตำหู่ทุกคน
พอคลอตออกมาแล้วก็เดินได้เลย ถึงขนาดวิ่งได้ภายในหนึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ พอ
เห็นหวังเฟิงหลงคลอตออกมาแล้วทำอะไรไม่ได้นอกจากนอนตาแป๋ว พวกมัน
จึงสงสัยว่าน้องชายจะผิดปกติ

‘หรือว่าเขาได้รับอาหารไม่เพียงพอ’ ฉิงฉีกล่าวอย่างสงสัย

‘ต้องเป็นเช่นนั้นแน่ๆ’ น้องชายนำสงสารนัก เกิดมาก็พิการตั้งแต่กำเนิด’
ฉิงฉิงสรุปกับตัวเอง แม้จะไม่เห็นว่ามีส่วนใดของหวังเฟิงหลงที่สึกหรอ และ
หวังเลี้ยงเฟิงก็ไม่ได้ร้องให้พุ่มพวยอะไร แต่สำหรับสัตว์อย่างพวกมันแล้ว เดิน
ไม่ได้ก็เท่ากับพิการ

‘ข้าจะลองให้เขากินนมของข้าดู’ ลู่เหมยตัดสินใจ เพื่อจะช่วยให้น้องชาย
ร่างกายแข็งแรง ลู่เหมยหรือแม่กวางอุซ่านั้นยังมีน้ำนมเหลืออยู่ พอได้ยิน
ลู่เหมยเสนอเช่นนั้น สัตว์ศักดิ์สิทธิ์ทุกคนก็พยักหน้ารับ

ฉิงฉีเอ่ยเตือน ‘อย่าบอกมารดานะ เตี้ยนางงน้อยใจคิดว่าน้ำนมตัวเอง
ไม่ดี ข้าได้ยืนยันว่ามนุษย์ที่เฟิงคลอตลูกจะอ่อนไหวง่าย’

ทุกคนเห็นด้วยกับคำพูดของอาซาราตรี พอหวังเฟิงหลงทำปากเบะอยาก
กินนมเมื่อไร แม่กวางอุซาจะไปนอนข้างเขาให้ดูดนมจากอกของตน ดังนั้น
หลังๆ มา หวังเลี้ยงเฟิงจึงไม่ค่อยได้ยินเสียงลูกน้อยร้องไห้เพราะหิวนม และ

หวังเฟิงหลงก็มีพัฒนาการที่รวดเร็วกว่าเด็กคนอื่น

เมื่อหวังเฟิงหลงอายุได้สองเดือน หวังเลียงเฟิงก็หาตุ๊กตาผ้าปักสีลัน สดสวยมาให้บุตรชาย เธอกล่าวถึงความรู้อันที่เรียนมากับเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ “เข่าว่ากันว่า ตอนที่ทารกอายุสองเดือนให้หาของเล่นสีสดๆ มาให้เขามอง จะช่วยเรื่องการเรียนรู้ และการทำเสียงต่างๆ เช่นร้องเพลงให้ฟัง จะทำให้เขา โตขึ้นมาเป็นเด็กฉลาดด้วย”

พวกสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ก็รู้ว่ามารดาไปรำเรียนวิชาเลี้ยงเด็กนี้มาจากที่ใด แต่เมื่อนางต้องการเช่นนั้น อ้ายไปก็ยินดีสนอง

“อาโบร่ว...อาโบร่ว...”

หวังเลียงเฟิงลุกขึ้นมาจากเตียงและร้องปราม “อ้ายไป! หยุดร้องเพลง เกะกะลูก แม่ร่วนอน”

พอหวังเฟิงหลงอายุได้สามเดือน

‘อ๊ะ! เขามองข้าแล้ว เขาเงยหน้าขึ้นมองข้าแล้ว!’ ลู่เหมยตื่นเต้นยินดี ‘เขาค่อมองเจ้า แต่เขายิ้มให้ข้า!’ ผิงผิงยิ้มกับเด็กน้อยตามประสาแม่ว ‘พวกเจ้ามัวแต่มุงดูเขาทั้งวันเช่นนี้ไม่ดีกระมัง แยกย้ายกันเถิด เด็กน้อยชายก็หยาใจไม่ออก’ จึงฉีเอ่ยพร้อมโบกอุ้งเท้าไล่ทุกตนออกไป กลายเป็นว่าหวังเฟิงหลงคว่ำอุ้งเท้าสีดำของมันเอาไว้แน่นและมองตาแป๋ว

‘...’ จึงฉีมองเด็กน้อย หวังเฟิงหลงก็มองมันกลับ ก่อนจะแย้มรอยยิ้ม จนเห็นเหงื่อแตกๆ

จึงฉีหันไปเช็ดหน้าไล่ทุกตนก่อนประกาศ ‘เขารักข้าที่สุด’

พอหวังเฟิงหลงอายุได้สี่เดือน

‘เจ้าอยากได้อุ้มเท้าของใคร ของข้าใช่หรือไม่’ อ้ายไปยัดอุ้งเท้าตนใส่มือเด็กชาย

‘เดี๋ยวเขาก็จับอุ้งเท้าเจ้าเอาไว้ไม่ปล่อยหรอก’ อ้ายเป่าเตี๋นด้วยความหวังดี

‘ไม่เป็นไรหรอก ข้าอยู่ยงคงกระพัน จะยอมให้เขาจับเป็นพันเป็นหมื่นปีก็ยิ่งได้’ อ้ายไปเอื่อยอย่างเยอหยิ่ง สายทางไปมาด้วยความยินดีเมื่อหวังฟังหลงคว่ำอุ้งเท้าตนเองเอาไว้แน่น

‘เขาจับแล้ว! จับแล้ว! ดูสิ น้องชายของข้าช่างทรงพลังยิ่งนัก บีบแน่นเสีย’

สองชั้วยามผ่านไป

หวังเสียงเพิงเท้าเอมองอ้ายไปที่ก้มหน้าหลังน้ำตา กล่าวขึ้นอย่างตำหนิ “แม่บอกแล้วใช่ไหมว่าหากเจ้าอยากขับถ่ายก็ต้องวิ่งไปขับถ่ายด้านนอก นี้อะไรถึงกับขับถ่ายข้างเบาะนอนน้องชาย เหตุใดจึงทำเช่นนั้น”

อ้ายไปเอ้ออุ้งเท้าข้างหนึ่งปิดหน้าคร่ำครวญ ‘ก็น้องไม่ยอมปล่อยอุ้งเท้าข้า ฮือๆๆ’

หลังจากนั้นมาอ้ายไปก็กลดละเลิกการเล่นกับหวังเพิงหลงไปพักหนึ่ง

ครั้นหวังเพิงหลงอายุใกล้จะห้าเดือน

หวังเพิงหลงร้องไห้แง แผลสัตว์คักดีลิทธิจึงสามัคคิกันแปลงกายเป็นผีเสื้อบินวนอยู่เหนือร่างเขา ทำให้หวังเพิงหลงหยุดแง

ยามนั้นหวังเสียงเพิงที่เข้ามาอยู่ในจวนรัชทายาทแล้วเห็นภาพนั้นก็หัวเราะ ก่อนเอื่อยอย่างวางใจและมีความสุข พलगลูปหัวเทียนลูที่ขอบอยู่บนटकตน “พวกเจ้าดูแลน้องชายได้ดีจริงๆ”

สิ้นคำมารดา หวังเพิงหลงก็คว่ำหมับเข้าที่ผีเสื้อตัวหนึ่ง กำหนดจนแทบจะบิ่ร่างผีเสื้อน้อย ผิงผิงที่ไม่ทันตั้งตัวส่งเสียงแอ่กออกมาเบาๆ

หวังเสียงเพิงตกใจ เร่งเข้าไปจับมือบุตรชายแคะให้คลายออก “หลง-เออร์! ปล่อยพี่เขา รีบปล่อยพี่เขาเร็ว!”

พริบตาเดียวผีเสื้อนั้นก็กลับร่างเป็นแมวตัวใหญ่กลางอากาศ ก่อนตกลง

เบื้องล่าง ผิงผิงยกอุ้งเท้าขึ้นชี้หวังเฟิงหลงพร้อมกับร้องขึ้น ‘ฆาตกร!’

การเล่นกับเด็กเล็กจึงต้องระมัดระวัง

อากาศเริ่มหนาวแล้ว ร้านผ้าได้ส่งชุดสำหรับสวมในฤดูหนาวมาให้ หวังเลียงเฟิง เด็กสาวสวมชุดที่ตัดเย็บจากขนจิ้งจอกขาว และสวมชุดหนาๆ ใ้บุตรชาย หวังเฟิงหลงที่อายุจะครบห้าเดือนแล้ว พอสวมชุดหนาๆ ก็ทำให้เขาดูอวบอ้วน ดวงหน้ากลมอมชมพูแยมยิ้มเบิกบาน เขากลิ่งตัวไปมาพร้อมกับหัวเราะตลอดทั้งวัน

เด็กน้อยเริ่มคลานและออกเสียงแล้ว หวังเลียงเฟิงและเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ต่างลှ่นให้หวังเฟิงหลงคลานมาหาตน พอหลี่เหวินหลงก้าวเข้ามาเยี่ยมพวกเขา หวังเฟิงหลงก็รีบคลานไปหาบิดาพร้อมร้องเรียก “ป๊ะ...ป๊ะ...”

หลี่เหวินหลงดีใจจนออกนอกหน้า ยิ้มกว้างและรีบอุ้มบุตรชายขึ้นกุมมือน้อยๆ พร้อมถามเสียงอ่อนโยน “เรียกพ่อหรือ... หือ”

หวังเฟิงหลงหัวเราะเอิ๊กอ๊าก ขณะที่หวังเลียงเฟิงและเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์หรือตามองสองพ่อลูกตรงหน้าอย่างไม่ค่อยพอใจนัก พวกเขาทุ่มเทให้หวังเฟิงหลงมากกว่าหลี่เหวินหลง แต่ทำไมพอชายหนุ่มปรากฏกายกลับช่วงชิงความสนใจของหวังเฟิงหลงไปได้

หลี่เหวินหลงทรุดตัวลงนั่งกับพื้นในระดับเดียวกับหวังเลียงเฟิง เอ่ยด้วยเสียงนุ่มนวล “คนผู้นั้นสารภาพแล้วว่าเป็นตระกูลเจียงที่ส่งเขามา”

“ตระกูลของแม่เลี้ยงช้านะหรือ!” หวังเลียงเฟิงอุทาน “มิใช่คนของไทเฮาหรือหรือ”

“ไม่ใช่ก็ต้องมีความเกี่ยวโยง” หลี่เหวินหลงบอก “ตระกูลเจียงเป็นตระกูลขุนนางไม่ใหญ่มาก เหตุใดจึงมีของล้ำค่าอย่างหน้ากากจักจั่นได้ หากมิใช่เพราะไทเฮา ข้าคิดว่าจะต้องมีจุดเชื่อมโยงสักอย่างระหว่างพวกเขา”

“ข้าก็คิดเช่นนั้น แต่ยังไม่หาข้อสรุปไม่ได้ บุคคลปริศนานั้นเกี่ยวข้องกับตระกูลเจียง... และสวามีภักดีกับไทเฮาหรือ” หวังเลียงเฟิงถาม

“ข้าก็สงสัยเช่นเดียวกับเจ้า” หลี่เหวินหลงบอกพลางก็มองหวังเฟิงหลง ที่เอาหน้าถูอกเขา “หน้ากากจักจั่น หนึ่งในจะมีเพียงหนึ่งอันเท่านั้น ใครกันหนอที่...” หลี่เหวินหลงคิดไม่ออกจริงๆ

ขณะที่เขากำลังครุ่นคิด รู้ตัวอีกทีมือซ้ายของหวังเฟิงหลงก็เอื้อมมาวางบนแก้มเขาแล้ว บุตรชายเขาชมวดคิ้วแน่น เห็นดังนั้นหลี่เหวินหลงจึงยิ้มกว้าง เหยยหน้าบอกหวังเลียงเฟิง “หากว่าเราต้องไปแคว้นต้าจี พาหลงเออร์ไปพบท่านลุงใหญ่กับท่านลุงรองของข้าด้วยนะ”

“ท่านลุง?” หวังเลียงเฟิงชมวดคิ้ว ก่อนจะร้องอ้อ “แม่ทัพอุดรนะหรือ” แล้วก็มึลสีหน้าเป็นกังวลขึ้นมา “ข้าจะวางตัวเช่นไรเล่า” เธอไม่เก่งเรื่องมารยาทเข้าสังคมนั้นยังพอได้ แต่ถ้าเผลอไปทำตัวไม่เหมาะสมที่แดนเหนือแล้วทำให้หลี่เหวินหลงขายหน้าเล่าจะทำเช่นไร

หลี่เหวินหลงเอื้อมมือมาโอบหวังเลียงเฟิง กล่าวอย่างนุ่มนวล “ที่แดนเหนือไม่มีกฎเกณฑ์มากมายเหมือนเมืองหลวง ข้าอยากจะพาเจ้ากับหลงเออร์ไปพบพวกเขา” หลี่เหวินหลงกระซิบบอก “ท่านลุงใหญ่กับท่านลุงรองไม่มีทายาท พวกเขา mong ข้าเป็นดังลูกชายแท้ๆ ก็ไม่ปาน เจ้าเป็นหลานสะใภ้ก็ต้องไปเคารพพวกเขาด้วยนะ”

“หลานสะใภ้อะไรกัน” หวังเลียงเฟิงผลักรอกเขาไปที่หนึ่ง “ข้ายังไม่รับปากจะแต่งงานกับเจ้าเสียหน่อย ชอบพูดเองเออเองอยู่เรื่อย”

“ไม่อยากจะแต่งงานให้ข้าหรือ” หลี่เหวินหลงยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ทำเอาหวังเลียงเฟิงหน้าแดงเถือก ขยับหน้าหนีแทบไม่ทัน

ทันใดนั้นแมวสีดำก็กระโดดขึ้นมานั่งตักหวังเลียงเฟิง ยกอุ้งเท้าหน้าอันปุกปุยขึ้นกั้นไม่ให้ริมฝีปากหลี่เหวินหลงแตะแก้มมารดาของมัน

หลี่เหวินหลงชะงัก ก่อนจ้องดวงตาที่มองมาอย่างดูๆ ของฉิงฉี “พวกเจ้าหวงนางยิ่งนัก”

‘ครั้งก่อนๆ ข้าไม่หวง เพราะคิดว่าเจ้าคือบิดาของน้องชาย คิดว่าการกระทำนี้เป็นเรื่องธรรมดา แต่เมื่อคืนก่อนมารดาเล่าเรื่องการแต่งงานให้พวกข้า

ฟัง จึงขอประกาศตรงนี้ว่าหากเจ้ายังไม่เข้าพิธีแต่งงานกับมารดาของข้า ก็อย่าหวัง' จึงฉีเอ่ยอย่างสุ่ม

หลี่เหวินหลงมองหวังเลียงเฟิงด้วยสายตาเป็นคำถามว่านางไปสอนอะไร ให้เหล่าลัทธิคักคัลลิกซ์ ก่อนบอกเสียงอ่อน "แค่หอมแก้มเอง"

'ข้ารู้ว่าในใจของเจ้า... ไม่ได้ต้องการทำแค่หอมแก้มแน่' จึงฉีหรือตาลง 'และไม่ใช่แค่จูบด้วย'

หวังเลียงเฟิงหน้าเปลี่ยนสี หรือตามองหลี่เหวินหลงที่เสมองบุตรชาย ในอ้อมแขนแทน

ผิงผิงซึ้งเข้าไปที่หน้าหลี่เหวินหลง 'บุรุษผู้นี้ไว้ใจไม่ได้'

'ไว้ใจไม่ได้' อ้ายไปขอรับ

'ไว้ใจไม่ได้' อ้ายเป่าพยับหน้าเห็นด้วย

"เหตุใดพวกเจ้าต้องมาด่าข้าเรียงตัวกันด้วย" หลี่เหวินหลงบ่นเบาๆ

หวังเลียงเฟิงกลั้นขำไม่ไหวหัวเราะออกมาเสียงดัง ชายหนุ่มมองนาง แล้วยกหัวเราะตาม หวังเฟิงหลงเห็นดังนั้นก็หัวเราะตามไปด้วยอีกคน

หย่งคังเดินเข้ามากระซิบบอกหลี่เหวินหลงเสียงเบา เขาหุบยิ้มลงทันใด

หวังเลียงเฟิงเห็นสีหน้าเขาก็ถามขึ้นเบาๆ "เกิดอะไรขึ้นหรือ"

หลี่เหวินหลงยังไม่ตอบ แต่หันไปบอกหย่งคัง "จากนี้ไปไม่ว่าเรื่องอะไร เจ้าต้องบอกพระชายาด้วย เข้าใจหรือไม่"

'ก็บอกว่าข้ายังไม่แต่งงานกับเจ้าอย่างไรเล่า!' หวังเลียงเฟิงตำหนิอีก ฝ่ายในใจ แม้ว่าส่วนลึกจะรู้สึกดีที่หลี่เหวินหลงให้เกียรติตนมาก แต่เธอก็หวังว่านิสัยคิดเองเออเองแบบนี้จะไม่ตกทอดมาถึงบุตรชายของเธอ

"สองเฮาประจวบ ออกพระราชเสาวนีย์ให้เสด็จแม่เสียนเพยทำอาหาร ไปถวายให้นางทุกวัน" หลี่เหวินหลงกล่าวเสียงนุ่ม "สงสัยว่าอีกไม่นานจะเกิดการวางยาของเฮาขึ้นแล้ว"

"วิธีเดิมๆ มาก" หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ "หากสองเฮาเป็นอะไรไปในตอนนี้ เสียนเพยจะต้องรับเคราะห์ครั้งใหญ่"

“ใช่” หลีเหวินหลงถอนใจ “เสด็จแม่เสียนเพยคือแม่บุญธรรมของข้า ข้าจะไม่ใส่ใจนางยอมไม่ได้ หยงคัง ส่งคนที่เก่งกาจและเชี่ยวชาญในเรื่องพิษ ไปอยู่ข้างกายเสด็จแม่ และนำความจากข้าไปให้เสด็จแม่ด้วย เสด็จแม่ไม่เก่งในเรื่องทำอาหารเหมือนชูเพย ให้ทำแต่เกี่ยวน้ำไปถวายสองเฮาก็พอ”

หวังเลียงเฟิงหลุดหัวเราะอีกรอบ เกี่ยวน้ำฝ่มือเสียนเพยนั้นรสชาติไม่เลวก็จริง แต่ถ้าเงินสองเฮาต้องเสวยทุกวันคงได้เอียนจนเอาเจียนอย่างแน่นอน

หยางเสวียหู่กับเงินสองเฮามีความแค้นต่อกันอย่างลึกซึ้ง หลีเหวินหลงอาจจะไม่ร้ายกาจใส่สองเฮา แต่จะให้ทำตากับนางก็คงเป็นไปไม่ได้ หลีเหวินหลงหันมองหวังเลียงเฟิง เอื่อมมือมากุมมือนางพร้อมกล่าว “ข้ารู้ว่าเสด็จแม่เสียนเพยเคยทำร้ายเจ้า แต่นางก็เลี้ยงข้ามาตั้งแต่เล็ก...”

เห็นสายตาแว่วอนของเขา หวังเลียงเฟิงก็ถอนใจโดยแรง “ข้ากับนางต่างคนต่างอยู่จะดีที่สุด”

หลีเหวินหลงพยักหน้าอย่างเข้าใจ “ข้าจะไม่ให้เสด็จแม่รังแกเจ้าได้อีกแน่” เขาเอ่ยต่อในใจด้วยว่า... เจิ้งเสียนเพยคงไม่กล้า ในเมื่อยามนี้หวังเลียงเฟิงเป็นบุตรบุญธรรมของอู่ฮั่น นางยอมไม่กล้ารังแกสะไภ้คนนี้

หวังเลียงเฟิงรู้ว่าหลีเหวินหลงค่อนข้างวางตัวลำบากในเรื่องนี้ เธอไม่ได้อยากติดกับเจิ้งเสียนเพย เลยได้แต่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กับแวตาวัวอนนั้น...

หนทางของว่าที่มารดาสามีกับว่าที่บุตรสะใภ้จะมาผูกสมัครรักใคร์กันนั้นยังอีกยาวไกล

เงินสองเฮากำขวดยาที่นางกำนำมามอบให้ในมือ ทอดมองมันด้วยสีหน้าครุ่นคิด ก่อนถามย้ออีกครั้ง “ยาพิษนี้ไม่ร้ายแรงใช่หรือไม่”

“เพคะ เพียงแค่ทำให้ประจวบไปสามวัน จากนั้นก็จะทรงกลับมาเป็นปกติเพคะ” เหวอเอ๋เอ่ยพร้อมรอยยิ้มบาง

เงินสองเฮาหัวเราะออกมาหนึ่งเสียง “หนทางเดียวที่จะจัดการกับ

หลี่เหวินหลงได้คือต้องเล่นงานเขาผ่านจิ้งเสียนเพย...” นางมองถ้วยใส่เกี้ยวน้ำ ที่นำเอาเจียนของเสียนเพย คิดถึงหยางเสวี่ยหูและหลี่เหวินหลง จากนั้นก็กลืนใจเทพงยาพิษใส่ลงไป

เหออี้มองเงินสองเฮาตักน้ำแกงเข้าปากที่ละคำ... จากนั้นก็กระอักเลือดออกมาเต็มถ้วย!

เงินสองเฮาตกตะลึง เหออี้เองก็ตกตะลึง ถ้วยน้ำแกงหล่นจากโต๊ะแตกกระจายบนพื้น สองเฮาชี้ขึ้นไปที่คนสนิทซึ่งกำลังส่ายหน้า เอ่ยออกมาเพียงคำเดียว “เจ้า...!”

เงินสองเฮาเสาร้อนกลางอกแล้วอาเจียนออกมา ฟันเลือดออกมาอย่างต่อเนื่อง เลือดนั้นไหลรดคางย่อยลงไปยังหน้าอก นางกระตุกเกร็งแล้วแน่นิ่งไป

เหออี้กรี๊ดร้องลั่น “สองเฮา!”

ข้าราชการในตำแหน่งหงส์วิ่งพล่าน เงินสองเฮาอนตัวแข็งเกร็ง เบิกตากว้าง แม้ว่าร่างจะไร้ลมหายใจ...

หลี่หยางเหวินส่องเตรียมเสด็จมาในทันที ทว่าทั้งตำแหน่งก็แต่เสียงร่ำไห้ ครั้นพระองค์เห็นร่างเงินสองเฮาตรงหน้าก็ถึงกับก้าวถอย ก่อนเอ่ยเสียงลั่นเครือ “อึ้ง...”

เงินสองเฮาเบิกตากว้างนอนแน่นิ่ง ส่องเต้ก้าวเข้าไปหมายจะปิดตาของนาง แต่เกากงกริ้วร้อนบอก

“ฝ่าบาท สองเฮาต้องยาพิษจนสวรรคต พระองค์อย่าตะตะต้องกายพระนางเลยพะยะค่ะ”

ส่องเต้ชะงัก ดวงตาแดงก่ำกวาดมองเหล่านางกำนัลและชั้นที่ที่ค้อยปรนนิบัติของเฮา เขาตวาดถามออกมา “มันเกิดอะไรขึ้น!”

ทุกคนต่างก้มหน้าร่ำไห้ มีเพียงเหออี้ที่ก้าวเข้ามาบอกเสียงลั่น “สองเฮาเสวยเกี้ยวน้ำจากเสียนเพย แล้ว...” เหออี้ก้มหน้าร่ำไห้

สีหน้าของหลี่หยางเหวินส่องเต้แปรเปลี่ยนไปหลายตลบ เสียนเพยอาจ

จะเป็นคนร้ายกาจ แต่นางไม่โง่ฉลาดพอที่จะวางยาของเขาย่างแน่นอน ต้องมีผู้ซุกมืออยู่เบื้องหลัง หวังยิ่งเกาทัณฑ์ทีเดียวได้นกสองตัว!

“ตามรัชทายาทมา!”

สองเฮาสวรรคตกะทันหัน องค์รัชทายาทและเชื้อพระวงศ์ทุกพระองค์ ถูกเรียกให้เข้าวัง หวังเลียงเฟิงรู้สึกได้ถึงคลื่นลมบางเบา เห็นหลี่เหวินหลง สนั่นหนักกับหยิ่งคังอย่างเกรงเครียด แม้ว่าคนรักของเธอจะเหยียดยิ้มหยันออกมา ทว่าเมื่อเห็นสายตาเขาแล้ว หวังเลียงเฟิงกลับหวั่นใจจนหัดตากยลุกจากเก้าอี้คนงามเดินเข้าไปถามเขาเบาๆ

“นางกินยาพิษเองใช่หรือไม่” หวังเลียงเฟิงได้ยินคำว่าพิษ สองเฮาสวรรคต และเสียนเพยคือผู้ส่งอาหารเข้าไป จึงพอปะติดปะต่อเรื่องราวได้

“ใช่” หลี่เหวินหลงยกมือขึ้นกุมมือบางของคนรัก “นางคิดใส่ร้ายเสด็จแม่เสียนเพย แต่มีใครบางคนซ่อนแผน ข้าต้องรีบเข้าวังแล้ว”

หวังเลียงเฟิงครุ่นคิด เรื่องนี้พุ่งเป้าไปที่เสียนเพย

ทว่าต่อให้เสียนเพยมีเล่ห์เหลี่ยมเพียงใดก็ไม่มีความโง่เขลาของเฮาได้ คนพวกนั้นคงไม่ได้อยากกล่าวหาแค่เสียนเพย แต่หาโอกาสเล่นงานหลี่เหวินหลงมากกว่า

พอคิดถึงคนของหลิวไทเฮาที่มีหัววังหลวง หวังเลียงเฟิงก็รู้สึกใจหาย กุมมือคนรักพร้อมบอก “ข้าจะไปด้วย”

หลี่เหวินหลงเห็นหวังเลียงเฟิงวิ่งกลับเข้าไปพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าก็บังเกิดความอับอวนวบขึ้นในหัวใจ... นางเป็นห่วงเขา

ชายหนุ่มจึงไม่เกรงเครียดเท่าก่อนหน้านี้ กุมมือหวังเลียงเฟิงประคองขึ้นรถม้า จากนั้นก็สนทนาลอดเวลาที่นั่งอยู่ร่วมกัน

ในวังหลวง เจิ้งเสียนเพยคุกเข่าอยู่ตรงหน้าหลี่หยางเหวินฮ่องเต้และหลิวไทเฮา ตัวสั่นสะท้านน้อยๆ ด้านนอกมีเสียงโอดครวญของเหล่านางกำนัล

ในตำหนักเสียนเพย

ไทเฮากระแทกไม้เท้าลงกับพื้น ตวาดถามขึ้น “เสียนเพย! เจ้ายังไม่ยอมรับความผิดอีกหรือ!”

เจิ้งเสียนเพยกัดปาก หากเอ่ยยอมรับก่อนที่รัชทายาทจะเสด็จมา นางก็โง่งมเต็มทีแล้ว จึงโขกศีรษะและกล่าวเสียงดัง “หม่อมฉันถูกใส่ร้าย ขอฝ่าบาททรงมอบความเป็นธรรมให้ด้วยเพคะ!”

เสียงร้องของแม่นมอวี้อวดังขึ้น เจิ้งเสียนเพยกำหนดแน่ว่า ใครกันที่คิดทำเช่นนี้! ใครที่วางยาในอาหารที่นางทำ คนผู้นั้นจะต้องเป็นหนึ่งในชายาเอกทั้งสี่อย่างแน่นอน!

หลิวก๊วยเพย หมาต่อเพย... หรือว่าซูเพย!

เจิ้งเสียนเพยหันไปมองสตรีสามนางที่นั่งอยู่ด้านข้าง ซูเพยมาจากตำจิไม่อาจกลับตำจิได้อีกต่อไปแล้ว และเป็นคนของสองเฮามาโดยตลอด นางจะวางยาไปเพื่ออะไร

หมาต่อเพยก็สิ้นอำนาจไปมาก หลังจากที่ตระกูลหม่าล่มสลายจากการจัดการเสียนเพยและเล่นงานองค์รัชทายาท ก็ยังมีตระกูลหลิวอยู่...

ใช่ ต้องเป็นตระกูลหลิวแน่ๆ!

ในตอนนั้นเอง ชั้นที่หน้าห้องก็ประกาศเสียงดังถึงการมาของหลี่เหวินหลงกับหวังเลียงเฟิง เจิ้งเสียนเพยตาเป็นประกาย หันไปมองหลี่เหวินหลงและหวังเลียงเฟิงที่ย่างเท้าเข้ามา

คนมาใหม่ทั้งสองคารวะผู้สูงศักดิ์กว่า จากนั้นหลี่เหวินหลงก็หันมองเจิ้งเสียนเพยเล็กน้อย แววตาท่วงหาของโอรสบุญธรรมทำให้เจิ้งเสียนเพยอุณหวาบขึ้นมา

“รัชทายาทกับองค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์ไม่ต้องมากพิธี” ฮ่องเต๋เอ๋ยเสียงดัง “มีผู้วางยาของเธอ ข้าต้องการหาตัวว่ามันเป็นใคร!”

คำพูดนี้หมายความว่าฮ่องเต๋เอ๋ยไม่มีทางปักใจเชื่อว่าการลงมือครั้งนี้เป็นฝีมือของเจิ้งเสียนเพยอย่างเด็ดขาด หลี่หยางจื้อกับหลี่ชานฟูหันมองพระบิดา

ของตน อดถอนใจแผ่วเบาไม่ได้ เสด็จพ่อของพวกเขาช่างเข้าข้างรัชทายาทเสียจริง

“ฝ่าบาท...” หวังเลี้ยงเฟิงทราบดีว่าเรื่องนี้ให้หฺลื่อเหวินหลงออกหน้าคงไม่ได้ เพราะเจิ้งเสียนเพยกับตัวเขามีสายสัมพันธ์ลึกซึ้ง มีเพียงเธอเท่านั้นที่ควรกล่าว “หม่อมฉันขอตรวจพิษที่สองเฮาเสวยได้หรือไม่เพคะ”

“องค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์เอ๋ยเช่นนี้คงไม่ติกระมัง” หฺลื่อหยางจิ้งเอ๋ยขึ้นมา “ใครๆ ก็รู้ว่าท่านกับองค์รัชทายาทมีสายสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้น พวกข้าจะมั่นใจได้อย่างไรว่าท่านจะไม่ช่วยเหลือเขา”

หวังเลี้ยงเฟิงหัวเราะออกมาเบาๆ “แล้วองค์ชายสามจะมั่นใจได้อย่างไรว่าหมอลงในวังนี้จะไม่ถูกซื้อตัวโดยผู้อื่น” หวังเลี้ยงเฟิงหันไปยิ้มให้หฺลื่อหยางจิ้งอย่างงดงาม “ถึงขนาดสามารถวางยามารดาของแผ่นดินได้ แล้วเหตุใดคนผู้นั้นจะไม่สามารถติดสินบนหมอลงในวังได้ อีกอย่างหนึ่ง... หากพิษที่สองเฮาได้รับนั่นคือพิษที่ใช้กันในยุทธภพ ข้าก็มั่นใจว่าตนเองมีความรู้มากกว่าหมอลงในวัง ครานั้นอยู่ฮั้นพ่อของข้าต้องพิษจากเฒ่าพิษ เขาก็ได้ข้าเป็นผู้รักษา เอ๋ยเพียงเท่านั้นก็คงไม่มีใครกังขาในฝีมือของข้าแล้วกระมัง”

หฺลื่อหยางจิ้งขยับปากอยากเอ๋ยคำนั้น ทว่าฮ้องแต่รับกล่าวเสียงดัง “ให้องค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์ตรวจพิษจึงดีที่สุด!” ฮ้องแต่เห็นไทเฮาขยับปากจึงรีบกล่าว “รบกวนองค์หญิงแล้ว และเพื่อไม่ให้เกิดข้อกังขา พวกเราจะร่วมดูการตรวจพิษในครั้งนี้ด้วย”

“เพคะ” หวังเลี้ยงเฟิงยอบกายอย่างงดงาม หันมาเห็นเจิ้งเสียนเพยกำลังมองตนเองอยู่ ดวงตาเธอก็ฉายแววเย็นชาวูบหนึ่ง

เจิ้งเสียนเพยขยับปาก ทว่าเอ๋ยอะไรไม่ออก จะว่านางยินดีก็คงไม่ใช่ หวังเลี้ยงเฟิงคือหวังเหมยหงที่นางเคยเล่นงานจนอีกฝ่ายเกือบตาย วันนี้นี้หวังเลี้ยงเฟิงกลายเป็นคนเพียงผู้เดียวที่สามารถยืนยันความบริสุทธิ์ของนางได้...

ช่างน่าขันจนอยากร้องไห้ หากหวังเลี้ยงเฟิงจงใจเอาคืนลัคนิด เจิ้ง

เสียนเพยก็เฝ้าจรวดพันข้อกล่าวหานี้แล้ว

“เสด็จแม่เสียนเพย” หลีเหวินหลงกล่าวเสียงนุ่มเพราะเข้าใจความรู้สึกของนางดี ประคองมืออีกฝ่ายให้หยัดกายลุกขึ้นพร้อมกล่าว “ไม่เป็นไร หากท่านไม่ได้ทำ เฟิงเออร์ไม่มีทางพบความผิดท่านแน่ นางมีความยุติธรรม”

เจิ้งเสียนเพยหันมองหวังเลียงเฟิงที่ถลิ่งตาสีฟ้าหลีเหวินหลง พอหวังเลียงเฟิงมองนาง นางก็เบือนหน้าหนีไปอีกทาง ก่อนอีกฝ่ายจะเอ่ยขึ้นเบาๆ

“ข้าไม่เคยโทษให้ท่านหรอกนะ”

“ข้ารู้” เจิ้งเสียนเพยเริ่มเห็นอนาคตอันมืดมน ได้หวังเลียงเฟิงมาเป็นลูกสะใภ้ นางคงกลายเป็นแม่สามีที่ไร้อำนาจที่สุดอย่างแน่นอน

หลีเหวินหลงถอนใจ เรื่องนี้เขาช่วยเจิ้งเสียนเพยไม่ได้จริงๆ

หวังเลียงเฟิงตามฮ่องเต้ไปตรวจดูร่างไร้วิญญาณของฮ่องเฮา ดวงตาคู่นั้นถูกปิดลงแล้ว หมอหลวงถวายความเคารพแล้วก้าวออกไป เขากำลังจะเอ่ยบางอย่าง ทว่าฮ่องเต้ก็ยกมือขึ้นห้ามและบอกหวังเลียงเฟิง

“องค์หญิง... เชิญ”

เข้าวังมาครานี้ หวังเลียงเฟิงพาอ้ายเป่ามาแค่ตัวเดียว พอได้รับคำเชิญเธอก็ก้มหน้ามองสุนัขสีดำในอ้อมแขนและกล่าว “เจ้าไปดมพิษ แล้วหาพิษมาให้แม่ที”

อ้ายเป่าพยักหน้าอย่างเสถียร กระโดดลงจากอ้อมแขนหวังเลียงเฟิง ปีนขึ้นไปสุดตมกลิ่นที่ริมฝีปากอาบเลือดของเงินฮ่องเฮาแล้ววิ่งออกไป

ทุกคนเดินตามมันไป พอเห็นว่าอ้ายเป่าเดินตรงไปยังห้องที่กักตัวคนของตำหนักฮ่องเฮาเอาไว้ต่างก็หน้าเปลี่ยนสี อ้ายเป่าเดินไปดมกลิ่นไป ก่อนจะพุ่งเข้าไปใส่เหออี้อย่างรวดเร็ว นางกำนัลอาวุโสที่กำลังนั่งร้องไห้อยู่กรีดร้องออกมา พยายามปิดป้องมัน ทว่าสุนัขสีดำตัวนี้แรงเยอะนัก กัดกระชากเสื้อผ้าของนางจนฉีกขาด แล้วกัดนิ้วที่สวมแหวนของนางจนนิ้วขาด

เหออี้ร้องด้วยความเจ็บปวด เลือดแดงฉานไหลออกมาทำเอาเหล่าสนมและชายาร้องอุทานก่อนเบือนหน้าหนี อ้ายเป่าคาบชิ้นส่วนนิ้วที่สวมแหวนนั้น

มาให้หวังเลี้ยงเฟิง

สีหน้าเธอไม่เปลี่ยนแปลงเมื่อรับนิ้วที่ชาตนั้นมา ก่อนจะถอดแหวนวงนั้นออกสำรวจเพียงครู่เดียวก็พบว่ามิกไกที่เพียงสะกิดเล็กน้อยก็จะเผยช่องใส่ผงพิษได้ เด็กสาวนำไปถวายฮ่องเต้ จากนั้นก็หันมาถามอ้ายเป่า “ในตำหนักนี้ยังมีอีกหรือไม่”

ในความคิดของหวังเลี้ยงเฟิง คนที่กล้าวางแผนเช่นนี้จะต้องรอบคอบให้มาก จึงควรมีพิษสำรองเอาไว้

อ้ายเป่าพยักหน้ารับ เยกหน้าขึ้นสูดดมกลิ่นในอากาศ จากนั้นก็วิ่งออกไป ครานี้ทุกคนไม่กล้าในจมูกของมันแล้ว อ้ายเป่าวิ่งไปทางไหน พวกเขาก็ล้วนวิ่งไปทางนั้น อ้ายเป่าลั่นเลเล็กน้อย ก่อนจะวิ่งไปยังตำหนักของก๊วยเพย

หลิวก๊วยเพยหน้าเปลี่ยนสี อ้ายเป่าวิ่งเข้าไปในที่พักของนางกำนัล เยกหน้าเห่ากรรโชกใส่คานไม้อันหนึ่ง

ฮ่องเต้ทอดพระเนตรดังนั้นก็รับสั่งขึ้นเสียงดัง “ขึ้นไปดู!”

เกากงสั่งให้คนไปเอาบันไดมาพาด จากนั้นก็ปีนขึ้นไป เห็นยาขวดหนึ่งวางอยู่บนคานไม้นั้น ฮ่องเต้หันมองหลิวก๊วยเพยที่คุกเขาลงทันที

“ฝ่าบาท! หม่อมฉันถูกใส่ร้ายเพคะ!”

หลิวหยางจึงทรุดกายลงพร้อมเอ่ยเสียงดัง “เสด็จพ่อ ลูกขอความเป็นธรรมให้เสด็จแม่ด้วยพะยะค่ะ!”

ไทเฮาหน้าเปลี่ยนสี หันมองเจิ้งเสียนเพยแล้วเอ่ยเสียงเครียด “มิใช่ว่านางรู้ตัวว่าจะถูกจับได้ จึงวางแผนใส่ร้ายผู้อื่นหรือ?”

ฮ่องเต้มีสีพระพักตร์เคร่งเครียด เจิ้งเสียนเพยส่ายหน้ากล่าวเสียงดัง “หม่อมฉันไม่เคยติดต่อกับตำหนักก๊วยเพย ไหนเลยจะ...”

อ้ายเป่าเฝ้าขึ้นมาอีกครั้ง ครานี้มันตะกุกประตู่ห้องพักนางกำนัล หวังเลี้ยงเฟิงจึงเดินมาเปิดประตูให้ อ้ายเป่าพุ่งเข้าหาพูกนอนแผ่นหนึ่ง คຸ້ຍหมอนแล้วคาบเอาแหวนวงที่เหมือนกับที่เหอฮั่วสวมมาให้หวังเลี้ยงเฟิง

“พูกนั้นเป็นของใคร!” ฮ่องเต้ถามขึ้นเสียงดัง

เข้ารับใช้ในตำแหน่งก๊วยเพยมองไปยังนางกำนัลคนหนึ่ง นางกำนัลผู้น้อยคนนั้นคุกเข่าลงพร้อมเอ่ยเสียงสั่น

“มะ...หม่อมฉันเพียงแค่ทำตามาก๊วยเพยรับสั่งพะคะ!”

คำพูดนี้เหมือนเป็นคำสารภาพว่าผู้ที่วางแผนสังหารสองเฮาก็คือหลวก๊วยเพย นางหน้าเปลี่ยนสี ส่ายหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย

หวังเลียงเฟิงมองสถานการณ์ในยามนี้หนึ่งก่อนจะกล่าว “ฝ่าบาทหม่อมฉันกับอ้ายเป่าตรวจสอบเสร็จแล้ว ขอตัวก่อนนะพะคะ”

“เชิญองค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์” ฮองเต้พยักหน้ารับ

“ข้าจะให้รถม้าไปส่งเจ้าที่จวน” หลี่เหวินหลงบอก

หวังเลียงเฟิงยิ้มบางให้เขา พอเห็นเจิ้งเสียนเพยมองมาก็เสมอไปทางอื่นแล้วเดินจากไปอย่างสง่างาม

หลี่เหวินหลงประคองเจิ้งเสียนเพยให้ทรุดตัวลงนั่งบนพระแท่น
บรรทมอย่างอ่อนโยน หลังผ่านวิกฤติมาแล้ว เจิ้งเสียนเพยก็คล้ายจะหมดแรงกับทุกสิ่ง

หลี่เหวินหลงรินชาใส่ถ้วยแล้วยื่นให้นางก่อนกล่าวเบาๆ “ลูกจะแต่งงานกับเฟิงเออร์”

เจิ้งเสียนเพยสอซัดที่กำลังดื่ม ก่อนจะมองหลี่เหวินหลง เห็นดวงตาเขาเต็มไปด้วยความแน่วแน่ นางใคร่ครวญดูแล้วก็อดถอนใจยาวไม่ได้ “แม่ต้องรับชะตากรรมใช่หรือไม่”

“เสด็จแม่ต้องยอมรับในความผิดของตนเองพะยะคะ” หลี่เหวินหลงบอกหน้าตาย

เจิ้งเสียนเพยก้มหน้าอย่างนึกปลง สุดท้ายก็พยักหน้ารับ “เจ้าอยากแต่งงานกับนางก็เชิญเถิด แต่แผนการของเจ้าเป็นเช่นไร บอกแม่สักคำก่อนแม่จะได้วางตัวถูก” เจิ้งเสียนเพยกล่าวอย่างหมดแรง

หลี่เหวินหลงได้ยินเช่นนั้นก็ระบายยิ้มกว้าง เจิ้งเสียนเพยคิดอะไรได้

บางอย่างก็เร่งกล่าว “แต่หวังเลี้ยงเฟิงครองตัวเป็นม่ายในสายตาผู้คนมานาน เจ้าควรวีให้นางลงแข่งในงานประชันบุปผาปีนี้ก่อนนะ ให้ทุกคนได้เห็นว่าคุณเป็นสตรีที่ยอดเยี่ยม สักวันหนึ่งเมื่อนางขึ้นสู่ตำแหน่งหงส์ จะได้ไม่มีผู้ใดกังขา”

หลี่เหวินหลงครุ่นคิดตาม ไม่นานก็พยักหน้ารับ “ลูกจะทำตามที่คุณเสด็จแม่เสียนเพยแนะนำ”

“แล้วก็...” เจิ้งเสียนเพยขยับตัวอย่างอึดอัด “อย่าให้นางรังแกแม่มากนักนะ... แม่กลัว”

หลี่เหวินหลงหลุดหัวเราะออกมาเสียงดัง ยืนหน้าไปหอมแก้มชาวของเสียนเพยเบาๆ พลังเอ่ยเสียงอ่อนโยน “ลูกรักเสด็จแม่เสียนเพยพะยะคะ”

เจิ้งเสียนเพยได้ยินคำนั้นก็ยิ้มหวานด้วยความยินดีและตื่นตัน ยืนแขนไปโอบกอดเขาแล้วถอนใจเฮือกใหญ่ ดูเหมือนว่านางจะต้องรับผลกระทบไปอีกยาวนาน

‘มารดา เหตุใดไม่ให้ข้าลากตัวคนบงการออกมาเลยล่ะ’ อ้ายเป่าถาม

หวังเลี้ยงเฟิงขณะที่ได้ยินออกจากวังหลวง

หวังเลี้ยงเฟิงกอดมันเอาไว้พร้อมเอ่ย “เพราะว่าเราไม่มีหลักฐานนะสิ”

‘แต่ข้าบอกได้ว่าผู้ใดบงการ’ อ้ายเป่าว่า ‘ข้าเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ ย่อมอ่านจิตใจผู้คนออก’

“ข้าไม่อยากจะให้ใครรู้ว่าพวกเจ้าคือสัตว์ศักดิ์สิทธิ์” หวังเลี้ยงเฟิงกล่าวเสียงเบา “ข้าไม่อยากจะให้พวกเจ้าถูกบีบให้ช่วยหลี่เหวินหลงขึ้นครองบัลลังก์ และทำให้ตัวหลี่รุ่งเรือง” พวกสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เป็นเหมือนลูกของเธอ เธออยากให้พวกมันเลือกทำตามใจตนเองมากกว่าถูกผู้คนบีบคั้น

‘ทั้งหมดก็เพราะเขา’ อ้ายเป่าหันไปมองรูปปั้นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ของบรรพบุรุษที่ไปช่วยก่อตั้งราชวงศ์หลี่ให้มณูษย์อย่างไม่พอใจ ‘เพราะเขา ทำให้ทุกสามพันปี พวกเราต้องปะทะกับพวกมณูษย์ พวกมณูษย์อยากได้เราไปเป็นสัตว์เลี้ยงก็เพราะเขาทั้งนั้น!’

คิดถึงเรื่องนี้แล้วอ้ายเป่าก็ทนไม่ไหว กระโดดลงจากอ้อมแขนหวัง
เลียงเฟิง ยกขาหลังจี้ใส่ฐานรูปปั้นนั้น ก่อนจะวิ่งกลับมากล่าว 'ข้าได้แก้แค้น
แล้ว'

หวังเลียงเฟิงหลุดหัวเราะออกมาเสียงดัง พามันขึ้นรถม้าของจวนองค์
รัชทายาทอย่างเบิกบาน พलगกล่าวขึ้นเสียงนุ่ม "อ้ายเป่า ลูกสู้ใช้หรือไม่ว่าใคร
เป็นคนวางยาพิษสองเฮา"

'รู้' อ้ายเป่าพยักหน้ารับ 'องค์ชายห้า'

หวังเลียงเฟิงเลิกคิ้ว อ้ายเป่าจึงบอกต่อ 'ข้าได้กลิ่นยาพิษจากมือเขา
มารดาเชื่อจุมูกข้าได้เลย' อ้ายเป่าคิดอะไรได้จึงกล่าวเสียงอ่อน 'ข้าจะบอก
มารดามานานแล้ว แต่ข้าลืม องค์ชายห้าเคยเห็นมารดาตอนอยู่ในวังร้าง มารดา
จะต้องระวังตัวเอาไว้ให้มากๆ นะ'

หวังเลียงเฟิงฟังเช่นนั้นก็นิ่งค้าง นึกถึงหลี่ชานฟูที่มักมองเธอเสมอ
หลี่เหวินหลงเคยบอกว่าหลี่ชานฟูอยากแต่งเธอเป็นชายาเอก คราแรกหวัง
เลียงเฟิงคิดว่าเขาเจ้าชู้ ที่ไหนได้... องค์ชายผู้นั้นหวังผล!

"เฮอะ!" หวังเลียงเฟิงส่งเสียงดูแคลนหลี่ชานฟู เมื่อหลี่เหวินหลงกลับ
จวน เธอจะต้องเล่าเรื่องนี้ให้เขาฟังอย่างแน่นอน

ครั้นหวังเลียงเฟิงกลับถึงจวน อุ้ยันก็ส่งเมลิ็ดพันธุ์พืชสวรรค์มาให้อีก
หนึ่งกระสอบใหญ่ หวังเลียงเฟิงคล้ายเห็นภาพบิดานุญธรรมยื่นมือพलगยิ้ม
ประจบ และกล่าวในทำนอง 'ลูกสาวคนดีของข้า... พ่ออยากได้พืชสวรรค์เพิ่ม'

แน่นอนว่าหวังเลียงเฟิงที่ถึงขั้นปลุกข้าวนพรัตน์พันปีได้ ย่อมปลุกพืช
สวรรค์ที่วิเศษกว่านั้นขึ้นมาได้ แต่ปัญหาติดอยู่ที่นางพญามัจฉาลายมรกตของ
หวังเลียงเฟิงยังไม่มีลูกให้เธอ หวังเลียงเฟิงไม่รู้ว่าเป็นเพราะเธอเอาพิษสวรรค์
อย่างดีให้มันกินหรือไม่ จึงเป็นห่วงมัน เลยเข้าไปในมิติกาลเพื่อเฝ้าดูมัน
ทุกวัน

สิ่งที่เห็นในวันนี้คือ นางพญามัจฉาลายมรกตกำลังท่องโตะ มันว่ายน้ำ

ช้าๆ ก่อนจะออกลูกในที่สุด

หวัปลาตีทองโผล่ออกมาจากห้องแม่ปลา หวังเลี้ยงเฟิงใจเต๋นระล่า จนกระทั่งมีจฉายมรกตสีทองตัวจ้อยหลุดออกมา เธอแทบอยากจะช้อน เจ้าลูกปลาแรกเกิดขึ้นมาจวบ หากไม่คิดว่ากลัวเขี้ยวอันคมกริบของมัน

มีจฉายมรกตสีทองถึงสองตัว ต่ไปประชากรมีจฉายมรกตของเธอก็อาจจะเพิ่มขึ้นอีก หวังเลี้ยงเฟิงปลาบปลี้มจนน้ำตาแทบไหล อารมณ์ดี ยิ่งนัก หลังจากสั่งให้สุนัขเทพหยินกับสุนัขเทพหยางชุดบ่อน้ำขึ้นใหม่ให้มีจฉายมรกตสีทองอยู่ ก็จับมีจฉายมรกตบางส่วนมาทำอาหารให้คนรักกิน

พอหลี่เหวินหลงกลับมาก็เห็นหวังเลี้ยงเฟิงกำลังจัดจานอาหารให้เขา อย่างอารมณ์ดียิ่งนัก เขาเห็นว่าเป็นเวลาเหมาะสมในการพูดคุยเรื่องสำคัญ จึงเดินเข้าไปโอบเอวอีกฝ่ายพร้อมถามเสียงอ่อนโยน “วันนี้เจ้าทำอะไรให้ข้ากิน หรือ”

หวังเลี้ยงเฟิงเห็นคนรักก็คิดว่าแซนมาคล่องแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงติดจะ ตื่นเต้นไม่น้อย “วันนี้ต้องฉลองนะ... ข้าสามารถเพาะพันธุ์นางพญามีจฉายมรกตได้แล้ว!”

หลี่เหวินหลงได้ยินเช่นนั้นก็เบิกตากว้างขึ้น การเพาะพันธุ์นางพญามีจฉายมรกตได้นับเป็นเรื่องที่น่ายินดีจริงๆ เขาลูบแก้มนางพร้อมกล่าว “เฟิงเออร์เป็นผู้หญิงที่วิเศษที่สุดจริงๆ”

หวังเลี้ยงเฟิงเลิกคิ้วใส่เขา สีหน้าไม่ได้หลงคารมชายหนุ่มสักเท่าไร ทั้งสองนั่งกินอาหารกันไปเสียบๆ ที่เรือนของหลี่เหวินหลง หวังเฟิงหลงยื่นแขนขอให้บิดาอุ้ม หลี่เหวินหลงเลยอุ้มเขานั่งตัก มองหวังเลี้ยงเฟิงตักอาหารแบ่งให้เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์

หลี่เหวินหลงนั้นหมายใจเอาไว้ว่าเมื่อหวังเลี้ยงเฟิงถามเรื่องเสียนเพยเมื่อไร เขาก็จะถือโอกาสพูดเรื่องที่เสียนเพยอยากให้นางลงแข่งเพื่อแสดงความสามารถในงานประชันบุปผา

แต่รอจนกินอาหารเกือบหมดแล้ว หวังเลี้ยงเฟิงก็ยังไม้อ่อยเรื่องเสียน-

เพยเลยสักคำ เอาแต่หยอกเย้าบรรดาสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ที่วนเวียนกันเข้ามาอ่อน
ขออาหารในจานของนางที่รักและตามใจบุตรอย่างพวกมัน หลีเหวินหลงถือ
ตะเกียบคามือเอาไว้ มองหวังเลียงเฟิงสักพัก นางจึงหันมามองเขาและถาม
เลียงอ่อนโยน

“มืออะไรหรือ” หวังเลียงเฟิงยิ้มให้เขา “ดูเหมือนเจ้าอยากจะทำอะไรนะ”

“เสด็จแม่เสียนเพยฝากให้เข้ามาขอใจเจ้า” หลีเหวินหลงได้โอกาสจึง
เอ่ยเสียงนุ่ม

“อ้อ” หวังเลียงเฟิงร้องออกมาหนึ่งเสียง ดวงตาฉายแววเย็นชาดูบหนึ่ง
“ไม่ต้องขอใจหรอก เพราะข้าทำเพื่อเจ้า ไม่ได้ทำเพื่อนาง” หวังเลียงเฟิง
ตระหนักดีว่าหากทุกคนลงความเห็นว่าเป็นผู้กระทำความผิดในวันนี้
แล้ว จะต้องมีคนพยายามเชื่อมโยงไปหาหลีเหวินหลงให้จงได้ และคนรักของ
เธอก็จะลำบาก หวังเลียงเฟิงเลยยอมออกหน้า และเธอก็ไม่ได้คิดทำเพื่อ
เสียนเพยเลยแม้แต่น้อย แต่ไม่ยากให้คนรักที่เป็นพ่อของลูกต้องลำบาก
เท่านั้น

หลีเหวินหลงได้ยินคำว่า ‘ข้าทำเพื่อเจ้า’ ดวงหน้าก็เข้มขึ้นขึ้นมา เขา
เอ่ยต่อ “และเสด็จแม่เสียนเพยก็ยินยอมให้เราแต่งงานกัน”

“เจ้าจะขอข้าแต่งงานหรือว่าขอเสียนเพยกันแน่ อยากแต่งงานกับข้าก็ต้อง
บอกข้าก่อนสิ ไม่ใช่ไปบอกผู้อื่นก่อน” หวังเลียงเฟิงหน้าแดงเรื่อ เสมอไป
ทางอื่น

“แต่เสด็จแม่มีข้อแม้ว่าเจ้าต้องแสดงความสามารถในงานประชันบุปผา”
หวังเลียงเฟิงถือตะเกียบที่กำลังจะคีบอาหารให้เขาค้างไว้ก่อนเอ่ย
“แล้ว...?”

หลีเหวินหลงจึงกล่าวต่อ “นางสั่งให้เจ้าเตรียมตัว”

หวังเลียงเฟิงสะบัดมือ เพียงวูบเดียวตะเกียบอาบพลังมนตราสีขาว
ในมือเธอก็ลอยผ่านข้างแก้มหลีเหวินหลง เฉี่ยวเอาเส้นผมดำยาวของเขาคาด
ร่วงลงมาปอยเล็ก แล้วพุ่งทะลุผนังด้านหลังหายไปที่ได้กัสดุรู้

หลี่เหวินหลงขยับปาก เห็นหวังเลียงเฟิงทำหน้าตาหนักแล้ว จากนั้นเรือนของเขาทั้งหลังก็สั่นสะเทือนขึ้นมาทันที

“นางมีสิทธิ์อะไร...” หวังเลียงเฟิงเอ่ยอย่างเชื่องช้าแต่เต็มไปด้วยพลังขุมหนึ่ง แจก้านลายครามที่ตั้งประดับอยู่ใกล้ๆ ตกลงมาแตกกระจาย หวังเลียงเฟิงจ้องหน้าคนรักพร้อมถามเสียงดังขึ้นอีก “นางมีสิทธิ์อะไรมาสั่งให้ข้าทำนั่นทำนี่ให้! ข้าเกือบตายเพราะนางมาครหาหนึ่งแล้ว เหตุใดจะต้องประจบเอาใจนางด้วยไม่ทราบ!”

หลี่เหวินหลงเปลือยอกบุตรชายที่ไม่สะดุ้งสะเทือนแม้แต่น้อยเอาไว้ หวังเฟิงหลงนั้นอยู่กับหวังเลียงเฟิงมานาน พยัคฆ์วิวกับอาชาราตรีนั้นต่อยติกันบ่อยครั้ง และยิ่งรุนแรงกว่านี้ พบเจอเหตุการณ์ดังกล่าว เขายังดูดีนิ้วหัวแม่มือมองตาใสได้ ดังนั้นครานี้ก็แค่เปลี่ยนจากเหล่าสัตว์คักดีสิทธิ์อาละวาด มาเป็นมารดาแท้ๆ ของเขาอาละวาดแทนเท่านั้น

“คือ...” หลี่เหวินหลงคิดหาถ้อยคำ “...เสด็จแม่เสียนเพยแค่อยากให้เจ้ามีเกียรติ”

“เกียรติหรือ!” หวังเลียงเฟิงถามเสียงสูง “หากนางอยากให้ข้ามีเกียรติจริงๆ เหตุใดวันนั้นจึงติดสินบนคนขับรถม้าให้พาข้าไปหาโจร! เหตุใดวันนั้นจึงคิดทำลายข้า! ข้าถามเจ้า หากวันนี้ข้าไม่ใช่องค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์ และไม่ใช่คนที่เซ็ดซุนางได้ นางจะคิดหวังดีกับข้า... กับหวังเหมยหงหรือไม่!”

หลี่เหวินหลงอ้าปากอยากเอ่ยอะไรแต่ก็เอ่ยไม่ทัน หวังเลียงเฟิงเดินมาอ้อมหวังเฟิงหลงไปจากอ้อมแขนเขาโดยไม่แยแสว่าบุตรชายจะร้องประท้วงเพราะชอบอยู่บนตักบิดามากกว่า จากนั้นก็กล่าวเสียงดัง

“มีใ้ว่าข้าไม่รักเจ้า เหวินหลง ข้ารักเจ้า! แต่ข้าไม่อาจจะญาติดีกับนางได้! ข้ายอมเคารพนางในฐานะที่นางเป็นแม่ของเจ้า! แต่ข้าไม่อาจยอมให้นางมาสั่งให้ข้าทำนั่นทำนี่ได้ หากข้ายอมนางวันนี้ วันหน้าข้าก็ต้องยอมนางอยู่รู้ไปไม่ได้แต่ทั้งนี้ไม่ต้องแต่่ง!”

“เฟิงเออร์...” หลี่เหวินหลงยกมือขึ้นค้าง หวังเลียงเฟิงเดินไปหมายจะ

กลับเรือน เขาจึงเร่งหัดกายลุกขึ้นตามไปดักหน้าอีกฝ่ายไว้ “เจ้าก็คิดเสียว่าทำเพื่อข้าไง”

หากสิ่งที่อยู่ในอ้อมแขนหวังเลี้ยงเฟิงมีโชบุตรชายหัวแก้วหัวแหวน คงห่มลงพื้นไปแล้ว หวังเลี้ยงเฟิงถลึงตาใส่อีกฝ่ายก่อนถามเสียงดัง “ข้าไม่เอาเรื่องแม่เจ้าตัดสินบนคนขับรถม้าของข้า นี่ยังไม่ถือว่าข้าทำเพื่อเจ้าอีกหรือ! นางส่งข้าไปตาย พอนางมีปัญหา ข้าก็เข้าวังไปช่วยนาง นี่ยังไม่เรียกว่าข้าทำเพื่อเจ้าอีกหรือ! เหวินหลง! จำได้หรือไม่ข้าทำสิ่งใดกับซูไปหลัน”

“...” หลี่เหวินหลงจนวนจา หากหวังเลี้ยงเฟิงไม่คิดว่าเสียนเพยคือมารดาบุญธรรมที่เขารัก คงสังหารอีกฝ่ายเมื่อซูไปหลันจากไปแล้ว

“เจ้าก็รู้ว่านางเคยทำสิ่งใดกับข้า! เหตุใดจึงตามใจนางไปเสียทุกอย่างโดยไม่ถามข้าก่อนเล่า!” หวังเลี้ยงเฟิงชี้นิ้วมาที่หวังเฟิงหลงและเอ๋อเสียงเคียด “เจ้าจำเอาไว้นะ หากว่าวันนั้นข้าไม่โชคดีมีของวิเศษติดกาย คงถูกโจรข่มขืนและเจ้าก็จะได้พบลูกชายคนนี้แล้ว! เพราะข้าคงโดนทหารฉนวนเขาต้องตายตั้งแต่อยู่ในท้องของข้านี่ละ! จำเอาไว้ว่าแค่ข้าไม่คิดบัญชีกับเสียนเพยก็ถือเป็นผลบุญที่นางส่งสมมาจากชาติปางก่อนแล้ว! ข้าหวังว่าพวกเขาจะต่างคนต่างอยู่ไม่ต้องมาให้นางมายุ่งกับข้า!” พุดจบหวังเลี้ยงเฟิงก็เดินลี้วเข้าเรือนของตนไป

หลี่เหวินหลงได้แต่แข็งค้ำง อยากจะเอ่ยอะไรก็เอ่ยไม่ออก พอเขาจะก้าวเข้าเรือนของอีกฝ่าย หวังเลี้ยงเฟิงก็กระแทกประตูปิดใส่หน้าเขาจนทั้งเรือนลั่นสะเทือน

“เฟิงเออร์...” หลี่เหวินหลงเอ่ยเสียงอ่อนลง “...ข้ารู้ว่าเสด็จแม่เสียนเพยทำร้ายเจ้าไว้มาก”

“เช่นนั้นเหตุใดยังให้ข้าไปเอาใจนางอีกเล่า” หวังเลี้ยงเฟิงส่งเสียงเจือสละอื่นออกมา

“เฟิงเออร์...” หลี่เหวินหลงส่งเสียงอีก “ข้าอยากให้เจ้าลงแข่งเพื่อแสดงความสามารถในงานประชันบุพผา ข้าอยากให้คนในครอบครัวของข้ายอมรับเจ้า...”

“แล้วทำไมนางถึงไม่ยอมรับหวังเหม่ยหงตั้งแต่แรกเล่า ครานั้นที่หวังเหม่ยหงไม่เหลือใครแล้ว หากนางให้โอกาสสักนิด... ไม่คิดทำร้ายข้ากับลูกต่อให้นางมีบทพิสูจน์อะไรมา ข้าก็ยินดีจะฝ่าฟันให้นางยอมรับ! แต่มาวันนี้ข้าไม่มีวันทำเพื่อเอาอกเอาใจนางโดยเด็ดขาด!” หวังเลียงเฟิงตอบกลับ ครานี้หวังเฟิงหลงร้องไห้ด้วย ดูท่าว่าหวังเลียงเฟิงจะโกรธจริงๆ แล้ว

“...” หลี่เหวินหลงยกมือขึ้นกุมหน้าผากอย่างจนปัญญา บาดแผลครั้งเก่านี้ของหวังเลียงเฟิงหนักหนาเกินไป ยังไม่ทันหายก็ถูกลูบเบาๆ เสียแล้ว เขาเหลียวไปทางซ้าย หยงหนานก็ขยับหนี เหลียวไปทางขวา หยงคังก็ก้าวถอยหลัง ก้มหน้ามองด้านล่างก็เห็นเหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์เดินเรียงแถวมาที่หน้าประตูเรือนแล้วร้องขึ้น

‘มารดา เปิดประตูให้พวกเราหน่อย’ อาซาราตรีส่งเสียง

‘เราไม่ยอมให้เขาเข้าใกล้มารดาตอนนี้หรอก อย่าห่วงเลย’ พยัคฆ์วิชาวัวเราะคิกคัก เหลียวมองหลี่เหวินหลงอย่างเยาะ

หวังเลียงเฟิงจึงยอมแ้มประตูออกมา เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ก็พุ่งตัวเข้าไปด้านในราวกับว่าประตูบานนี้จะไม่เปิดอีกเป็นครั้งที่สอง ลูกกวางอุษาเองก็วิ่งตามเข้าไปด้วย ก่อนจะส่งเสียงมาบอก

‘ขอโทษนะบิดา แต่ข้างนอกมันหนาว!’ แล้วลูกกวางอุษาก็ทรยศหลี่เหวินหลงเพราะสภาพอากาศด้วยประการฉะนี้

หลี่เหวินหลงยืนอยู่หน้าประตูเรือนของหวังเลียงเฟิง ไม่กล้าขยับตัวไปแม้แต่ก้าวเดียว ลมหนาวพัดผ่านวูบวาบ ชายหนุ่มเย็นสุดขีดหัวใจ ครั้นทบทวนเรื่องราวต่างๆ แล้วก็พอจะเข้าใจ หากวันนั้นนางถูกโจรป่าأي่จริง ป่านี้นางอาจกลายเป็นคนเสียสติเหมือนสองสาวใช้ที่เขาได้พบแล้ว จึงเอ่ยเสียงอ่อน

“เฟิงเออร์ ข้าเป็นลูกจึงไม่อาจโกรธแค้น กล่าวโทษ หรือลงโทษเสด็จแม่เสียนเพยให้เจ้าได้ เป็นข้าเองที่ทำร้ายเจ้าแต่แรก...” หลี่เหวินหลงไม่รู้ว่าหวังเลียงเฟิงจะเงี่ยหูฟังอยู่หรือไม่ “...และข้าก็ไม่อยากให้เจ้าเกลียดนาง เพราะเสด็จแม่เสียนเพยคือคนที่รักข้าจากใจในฐานะลูก...”

หลี่เหวินหลงคุกเข่าลงและกล่าว “ข้าขอคุกเข่าให้เจ้า ขอภัยแทนเสด็จแม่ ขอภัยแทนเรื่องเก่าๆ”

หย่งคังหันไปถลึงตาใส่เหล่าบ่าวรับใช้ที่หันไปซุบซิบกันทำนองห้ามว่า ‘เป็นเรื่องไม่ควร... อย่าได้เอ่ยออกไปเป็นอันขาด! เรื่องที่องค์รัชทายาทคุกเข่าขอภัยพระชาวยานี้ ห้ามเอ่ยกับใครเป็นอันขาด!’

“ข้าไม่ต้องการให้เจ้าคุกเข่า” หวังเสียงเฟิงส่งเสียงออกมา

“เมื่อเจ้าอภัยให้ข้าแล้ว ข้าถึงจะยอมลุกขึ้น!”

“...”

หลี่เหวินหลงหน้าแดงก่ำ เรื่องนี้เขาจนปัญญาจริงๆ เสียนเพยเอ่ยหวังเสียงเฟิงเอ่ย สตรีทั้งสองคือสตรีที่สำคัญสำหรับเขา จึงไม่สามารถเลือกฝ่ายไหนได้ เลยได้แต่อ่อนน้อนขอให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งใจอ่อนเท่านั้น อีกทั้งเขายังรู้สึกว้าวุ่นคร่ำครึที่เกิดกับหวังเสียงเฟิงนั้นมีตัวเขาเป็นสาเหตุ จึงควรคุกเข่าให้นาง

พวกสาวใช้ต่างลอบมองไปนอกเรือน และหันไปมองหวังเสียงเฟิงที่
ดื่มน้ำชาวดื่มเดียวหมดถ้วยอย่างหวาดหวั่น ต่างคนต่างส่งสายตา จนในที่สุดลี้จู่ก็เอ่ยขึ้นเสียงเบา

“คุณหนู... องค์รัชทายาทยังคุกเข่าอยู่เจ้าคะ”

“เขาอยากทำเช่นนั้นก็ให้เขาทำไป!” หวังเสียงเฟิงเอ่ยอย่างไม่แยแส ทำเอาคนฟังมูมปากกระตุก

ใครจะไม่รู้บ้างว่าเขาของชายผู้นั้นมีค่าดุจทองพันชั่ง ยิ่งเป็นถึงองค์รัชทายาท การคุกเข่านั้นจะมีค่ามากขนาดไหน แต่นายของพวกนางก็ยังไม่กระดิกตัวเลยสักนิดเดียว

หวังเสียงเฟิงโกรธจริงๆ หลี่เหวินหลงควรจะรู้ว่าเธอกับเจิ้งเสียนเพยไม่อาจเข้ากันได้ ตั้งแต่วันที่เจิ้งเสียนเพยติดสินบนคนขับรถม้าให้พาหวังเหม่ยหงไปยังทางที่มีพวกโจรตัดกรออยู่แล้ว ยังคิดให้เธอไปประจบเอาใจเสียนเพยอีก

เช่นนั้นก็รอให้เธอตีมน้ำแกงยายเม็งเพื่อลืมเรื่องอดีตไปให้หมดก่อน แล้วค่อยมาพูดกันใหม่เถอะ! เธอมาจากอีกโลก เรื่องอื่นอาจจะพยายามปรับตัวเข้ากับโลกใหม่นี้ได้ แต่มิใช่เรื่องนี้!

ลูกสะใภ้หัวอ่อนของโลกใบนี้ ต่อให้แม่สามีจะด่าจะตีเช่นไร พวกนางก็ต้องก้มหน้าปรนนิบัติต่อไปอย่างดี เพื่อให้คำชมว่า ‘สะใภ้กตัญญู’ นั่นมิให้ตนหากแม่สามีส่งพวกนางไปให้พวกโจรป่าอย่ามิ พวกนางอาจยังต้องปรนนิบัติคนพวกนั้นด้วยความดีงาม เพราะความกตัญญูเป็นตัวตั้งอย่างนั้นหรือ!

หวังเลี้ยงเฟิงจมอยู่ในความหงุดหงิดครุ่นแค้น และพาลโกรธหลี้เหวินหลงไปด้วย จึงทำธุระส่วนตัวแล้วเข้านอนทันที ใครจะเอ่ยอะไรเพื่อองค์รัชทายาทที่คุกเข่าอยู่นอกประตูเรือนก็เอาแต่ถลิ่งตาใส่โดยไม่แยแสคนรักเลย ลึกนิตเดียว

“คุณหนู... องค์รัชทายาทยังคุกเข่าอยู่เลยเจ้าคะ” ลีจู่ส่งเสียงเบาหวือมาบอกหวังเลี้ยงเฟิง ก่อนที่จะก้มหน้าก้มตากลับฝ่ามือให้นายหญิงของตน

หวังเลี้ยงเฟิงเพิ่งตื่นนอน พอได้ยินแบบนี้ก็พาลไม่สบอารมณ์และถาม “ทั้งคืน?”

ลีจู่คิดว่าหวังเลี้ยงเฟิงเริ่มใจอ่อนจึงรีบบอก “องค์รัชทายาทคุกเข่าอยู่ทั้งคืนเลยเจ้าคะ”

“อ้อ” หวังเลี้ยงเฟิงพยักหน้ารับ ในใจกระตุกดูแต่ยังไม่อาจให้อภัยเจิ้งเสียนเพยได้ จึงก้มหน้าซ่อนแววตา เส่เลือกปิ่นปักผมต่อไป

ลีจู่เห็นท่าทีของเจ้านายก็จนวาจา หันไปสายหน้าส่งสัญญาณให้ลี้ลिनกับลี้ลินทำนองว่า ‘หวังเลี้ยงเฟิงไม่มีทางหายโกรธโดยง่าย’

‘บิดาคูเข้าทั้งคืนจะเป็นยังไงบ้างนะ...’ เทียนลู่ฟิมพ่าออกมาเบาๆ

‘เขาเป็นผู้มีวรุทธิ์สูงส่ง แค่คุกเข่าทั้งคืนคงไม่เป็นอะไรหรอก’ ผิงผิงเอ่ยพร้อมเช็ดหน้า สายอกอันเต็มไปด้วยขนปุกปุยไปมา ‘หากคิดแต่งงานกับมารดาของข้า เรื่องแค่นี้ยังทนไม่ได้ ร่างกายก็ไม่แข็งแรงพอแล้ว’

หวังเลี้ยงเฟิงชวอดี้ว อียากจะถามมันนักกว่าอะไรคือ 'แข็งแกร่งพอ'

'จริงด้วย มารดาของเราแข็งแกร่งจะตายไป จะมาเป็นคู่แข่งงานกัน ฝ่ายชายก็ต้องแข็งแกร่งกว่าสิ' อ้ายเป่าออกความเห็น

'ต้องบำรุงอีกเยอะ พ่อพันธุ์ที่ดีจะต้องแข็งแกร่งและเป็นผู้นำ' อ้ายไปพยักหน้ารับ มันใช้มาตรฐานแบบสัตว์มาตัดสิน 'เขาต้องแกร่งที่สุดในโลกใบนี้ จึงจะคู่ควรกับมารดาของข้า'

ผิงผิงตบอึ้งเท้าก่อนประกาศ 'ข้าจะหาสิ่งที่ดีที่สุดในโลกมาให้มารดาของข้า ผู้ชายที่ดีที่สุดก็เช่นกัน!'

"ข้าไม่เอา" หวังเลี้ยงเฟิงพิมพ์เสียงเบา

ลี้จู่ที่จู่ๆ ได้ยินหวังเลี้ยงเฟิงโพล่งขึ้นกลับคิดว่านางไม่ชอบเครื่องประดับที่ตนเลือกจึงรีบเปลี่ยนอันใหม่ให้ ทว่าในใจหวังเลี้ยงเฟิงนั้นตระหนักว่าผู้ชายที่ดีที่สุดในโลกใ้ว่าจะเหมาะสมกับเธอเสมอไป ขอแค่ผู้ชายที่ดีกับเธอ ไม่ทรยศความรู้สึกเธอเหมือนในชีวิตเก่า ขอแค่เขามั่นคง สม่่าเสมอ และให้เกียรติเธอตลอดไป ไม่สำคัญเลยว่าจจะร่ำรวยหรือยากจน

ความคิดนั้นก็กลับไม่เข้าหัวสัตว์คักดีลึทึลเลยสักตน โดยเฉพาะตัวป่วนสามหน่อที่มีผิงผิงเป็นตัวตั้งตัวตี ผิงผิงประกาศขึ้น

'ข้าจะทดสอบเขา!'

แล้วมันก็วิ่งหน้าเซิดออกไปจากเรือนพร้อมสุนัขเทพทั้งสองตน จากนั้นก็มีเสียงฟ้าร้องดังครืน ทำเอาหวังเลี้ยงเฟิงผวา หยัดกายลุกขึ้นแล้วเดินแกมวิ่งตามออกไป

หลี่เหวินหลงเห็นผิงผิง อ้ายเป่า และอ้ายไป๋วิ่งมานั่งมองหน้าเขา ไม่นานเมฆบนฟ้าก็เริ่มก่อตัว สายลมเริ่มพัดกระหน่ำ แม้แต่ต้นไม้ใหญ่ก็ทำท่าจะหักโค่นลงมาโดยไม่ทราบสาเหตุ สัตว์ทั้งสามตนถูกหวังเลี้ยงเฟิงเดินมาเชกหัวแล้วจับอ้อมพาดบ่าพากลับเข้าไปในเรือนทั้งหมด เธอเหลือบมองหลี่เหวินหลงแวบหนึ่ง ก่อนจะเบือนหน้าหนีไปทางอื่นอย่างคนที่ยังไม่หายโกรธ

เหล่าบ่าววารีใช้ต่างไม่กล้ากล่าวอะไร ใครมีงานอะไรก็เร่งไปทำ ที่ไม่มีงานทำก็ต้องหางานมาทำและไม่มองผู้อื่นที่กำลังนั่งคุกเข่าหลังตรงอยู่

หวังเลี้ยงเพิงดำเนินกั้วตรประจําวันต่อไป ความจริงเธอควรจะเก็บ

เสื้อผ้าแล้วหอบลูกหนีไปสักปีสองปีค่อยกลับมาหาเขา แต่เพิงคิดว่าท่าทีของคนรักที่คุกเข่าอย่างมูมานะในการขอร้องแทนมารดาตัวเองทำให้ความอึดอัดในใจที่กำลังเดือดปุดๆ ด้วยอยากทราบเขาต่อ และยังมีแผนชั่วช้าอีกมากมาย ในความคิดหวังเลี้ยงเพิง สุดท้ายก็ถูกปล่อยให้อยู่ข้างในจนหมด เธออยู่ในจุดที่ทนเห็นหลี่เหวินหลงเจ็บปวดถึงขั้นนั้นไม่ไหว

‘มารดา...’ ฉิงฉินเห็นหวังเลี้ยงเพิงกำลังต่อสู้กับตัวเองโดยปักผ้าผิดๆ ฎุกๆ จนเข็มทิ่มนิ้วเลือดออกแล้วก็ยังไม่รู้ตัว จึงตัดสินใจกล่าว ‘...ใดๆ ในโลก ความมกัตัญญคือคุณธรรมที่สำคัญที่สุด’ มันไม่ได้หมายถึงจะแก้ต่างให้หลี่เหวินหลง แต่จะหาทางลงให้มารดาก็เท่านั้น เห็นชัดว่าลึกๆ แล้วหวังเลี้ยงเพิงกำลังใจอ่อนยวบลงขนาดไหน

“ทำไม่ช้าจะไม่รู้” หวังเลี้ยงเพิงกัดฟันเอ่ย ขณะวางผ้าแล้วโยนเข็มกับด้ายทิ้งไป

หลี่เหวินหลงเป็นคนกตัญญูมาก... ถึงมากที่สุดเท่าที่หวังเลี้ยงเพิงเคยเห็นมา ทุกครั้งที่เขาเอ่ยถึงหลี่หยางเหวินฮ่องเต้ น้ำเสียงจะมีความชิงชังอยู่ท่าส่วน เรียกว่าเป็นผู้ที่ทั้งรักทั้งชังบิดาของตน ซึ่งก็เหมาะสมเพราะฮ่องเต้ทำกับมารดาเขาถึงเพียงนั้น หากหลี่เหวินหลงจะตัดขาดกับหลี่หยางเหวินก็ไม่แปลกเลยสักนิด ทว่าเพราะเขากตัญญูจึงได้อยู่ดูแลฮ่องเต้ไม่ได้เรื่องคนนั้นมาจนถึงตอนนี้ บิดาเขาจะเป็นเช่นไรแล้วอย่างไร คนผู้นั้นยังถือว่าเป็นผู้ให้เลือดให้เนื้อ ให้กำเนิดเขาอยู่ดี แล้วจะใช้สิ่งที่เป็นมอมให้ไปทำร้ายบิดาของตนได้อย่างไร เห็นบิดาเดือดร้อนแล้วจะไม่ช่วยเหลือได้อย่างไร

กับเจิ้งซุเหยาหรือเจิ้งเสียนเพยผู้นั้นก็เช่นเดียวกัน หยงหนานเคยเล่าว่าเสียนเพยถึงกับใช้ร่างกายตนเองทดสอบพิษให้หลี่เหวินหลงมาตั้งแต่เล็ก

เคยล้มหมอนนอนเสื่อเพราะถูกพิษก็มี กับสตรีที่เอาตัวเข้าปกป้องเขาถึงเพียงนั้น หลีเหวินหลงจะไม่รักไม่กตัญญูได้อย่างไร

ถึงเสียนเพยจะร้ายกาจ ทำร้ายหวังเหมยหง แต่หลีเหวินหลงก็เย็นชากับนางได้ไม่กี่เดือน จากนั้นก็กลับไปดูแลมารดาบุญธรรมของตนต่อ หวังเลียงเฟิงเห็นว่าเขาคงเป็นคนกตัญญูจึงไม่เคยกดดันเขาเลยสักครั้ง

ถ้าจะโทษก็ต้องโทษที่หลีเหวินหลงเป็นคนกตัญญูในโลกใบนี้ที่มีเหล่าแม่สามีร้ายกาจตบตีลูกสะใภ้ให้เห็นกันเกลื่อน เป็นโลกที่แม่สามีร้ายกาจขนาดไหน ลูกสะใภ้ก็ห้ามเอ่ยปากโต้เถียงหรือแข็งข้อ เป็นโลกที่บิดามารดาเป็นผู้หาภรรยาให้บุตรชาย บัญหาระหว่างแม่สามีกับลูกสะใภ้ หวังเลียงเฟิงพบเจอมาหนักต่อนักตอนที่อยู่เมืองเหอผิง คนที่นี้แค่บิดามารดากล่าวว่าไม่ยอมรับสะใภ้ต่อให้บุตรชายรักภรรยามากแค่ไหนก็ต้องหย่ากับนาง

หลีเหวินหลงคงติดนิสัยมาจากสังคมเช่นนี้กระมัง ถึงได้อยากให้เป็นเสียนเพยยอมรับเธอนักหนา เธอเองก็อายุน้อยกว่าเจิ้งเสียนเพย ควรเป็นฝ่ายยอมลงให้มารดาของเขา... แต่เจิ้งเสียนเพยจะอ้างความรักของมารดาที่มีต่อบุตรมาทำร้ายผู้อื่นได้กระนั้นหรือ

หลีเหวินหลงเป็นบุตรชายของนาง นางรักเขาปานนั้น แล้วหวังเหมยหงไม่ใช้บุตรของสตรีอีกคนหรือ หากอยากสังหารหวังเหมยหง เหตุใดต้องส่งหวังเหมยหงไปให้โจรป่า โดยที่รู้ทั้งรู้ว่านางจะต้องถูกคนข่มขืนด้วย... ในฐานะมารดา เสียนเพยช่างเป็นสตรีที่รักบุตรของนางเหลือเกิน

แต่ในฐานะสตรี ที่ควรจะรู้ดีว่าการถูกข่มขืนก็เหมือนตายทั้งเป็น นางโหดเหี้ยมเกินไปที่ส่งสตรีผู้หนึ่งไปพบเจอเรื่องราวแรงนั้นได้!

หวังเลียงเฟิงรับไม่ได้ จึงไม่ยอมลงให้เจิ้งเสียนเพย เรื่องที่เจิ้งเสียนเพยทำกับเธอ... หรือว่าหวังเหมยหง ใช่ว่าแค่ความรักที่มีต่อบุตรชายของนางทดแทนแล้วจะหายขาดกันได้หรือ

บนโลกใบนี้ที่บุรุษเป็นใหญ่ สตรีเป็นรอง หากสตรีด้วยกันไม่เห็นใจกันแล้ว ไม่ช่วยเหลือกันแล้ว จะรอให้บุรุษมาช่วยหรือ หากวันนั้นเธอไม่มีของ

วิเศษ จะเป็นเหมือนสาวใช้สองคนนั้นหรือไม่ สาวใช้สองคนนั้นอาจจะไม่ดีกับเธอก็จริง แต่โทษของพวกนางก็ไม่ถึงขั้นต้องโดนข่มเหงเช่นนั้น

พอคิดถึงความหลัง ภาพสาวใช้ที่ถูกพวกโจรกลุ่มรุ่มกันทำลายชีวิตก็ผุดขึ้นมา ทำให้หวังเลี้ยงเฟิงหลับตาลง ขนาดเธอไม่ได้ถูกย้ายเช่นนั้นยังฝังใจขนาดนี้ หากว่าวันนั้นเธอถูกรกระทำเช่นนั้นเล่า หวังเฟิงหลงคงไม่ได้เกิดมาแล้ว! และหวังเลี้ยงเฟิงก็คงจะเลือกจบชีวิตตัวเองไปแล้ว!

ว่ากันว่าบิฑามารดาได้ดีเพราะบุตร ผลบุญของบุตรส่งถึงบิฑามารดา การที่เธอยอมวางเฉย ไม่ให้อภัย แต่ก็ไม่ได้ไปแก้แค้นจึงเสียนเพย จึงถือว่าเป็นบุญที่หลี่เหวินหลงได้ทำให้มารดาบุญธรรมของเขา เป็นบุญที่จึงเสียนเพย สะสมมาแต่ชาติปางก่อนแล้ว จะว่าเธองง่าไม่ยอมอ่อนนให้ก็ว่าได้ เธอยอมรับแค่เรื่องนี้เรื่องเดียวเท่านั้นที่เธอไม่ยอม

หากวันนี้เธอยอมทำตามจึงเสียนเพย ต่อไปสตรีผู้นั้นจะไม่เรียกร้องอย่างอื่นที่มากกว่านี้กับเธอหรือ เธออาจต้องทำผิดกับหลี่เหวินหลงเสียหน่อย แต่ถ้าคิดถึงผลที่ตามมาในระยะยาว หวังเลี้ยงเฟิงก็ได้แต่ขอโทษเขาในใจ

“ไม่ได้!” หวังเลี้ยงเฟิงเอ่ยเสียงเบา ก่อนจะพึมพำกับตัวเอง “หากว่าข้ายอมช่าง่ายๆ วันหน้าพวกเขาจะเรียกร้องจากข้าไม่หยุด! อย่างน้อยก็ต้องแสดงให้เห็นพวกเขาเห็นว่าข้าคือมนุษย์ บางอย่างข้ารับได้ก็ผ่อนปรนให้พวกเขา แต่บางอย่างข้าก็รับไม่ได้ และไม่มีวันรับได้ด้วย!”

ลู่หมยพยักหน้าเห็นด้วยกับหวังเลี้ยงเฟิงเต็มที่ ผิงผิงเองก็หันไปวางแผนชั่วร้ายกับอ้ายไป๋และอ้ายเป่าทำนองว่า

‘เราไปขบถ่ายบริเวณที่หลี่เหวินหลงนั่งคุกเข่ากันดีกว่า’

ลี้จู่เจียบมานาน ลักพักก็เอ่ยเสียงเบา “แต่ถ้าคุณหนูหลงแข่งในงานประชันบุปผา ก็จะดีกับตัวคุณหนูมากๆ นะเจ้าคะ”

หวังเลี้ยงเฟิงถลึงตาใส่นาง “แม่จะดีกับข้าแต่ไหนก็รับไม่ได้”

ลี้จู่ทำหน้าสับสน ไม่รู้ว่าจะเอ่ยดีหรือไม่... สูดหายใจพอดหางตาเห็นหลี่เหวินหลงยังนั่งคุกเข่าตัวตรงอยู่ที่ตัดสินใจเอ่ยเสียงเข้ม “คุณหนู ท่านเป็น

แม่มายเจ้าค่ะ”

หวังเลียงเฟิงเลิกคิ้ว ลีจู่จึงกล่าวต่อไป “ในสายตาผู้อื่น ท่านเป็นแม่มาย ต่อหน้าท่าน ทุกคนอาจจะเคารพในเกียรติของท่านเพราะเห็นแก่ฝ่าบาท เห็นแก่องค์รัชทายาท และเห็นแก่ท่านผู้อื่น แต่ลับหลังพวกเขาก็ยังซุบซิบกันอยู่ดีว่าท่านเป็นแม่มาย ไม่ผ่านการแต่งงานแต่มีลูกแล้วหนึ่งคน ซึ่ง... หากเทียบกับองค์รัชทายาทแล้ว ท่านไม่เหมาะสมเลยสักนิด”

หวังเลียงเฟิงทำหน้าพิลึก หากเทียบระหว่างเธอกับเขาแล้ว หลีเหวินหลงดูบริสุทธิ์ผุดผ่องกว่าเธออย่างนั้นหรือ

“งานประชันบุปผาที่จัดขึ้นในทุกปี สตรีที่ได้ตำแหน่งท่านหญิงบุปผาหรือยอดบุปผาจะได้รับการยอมรับเป็นอย่างมาก แต่งเข้าตระกูลไหน ตระกูลฝ่ายชายก็จะมึนหน้ามึตาขึ้นด้วยเจ้าค่ะ” ลีจู่กล่าวพร้อมรอยยิ้ม เห็นสีหน้าหวังเลียงเฟิงแล้วก็เร่งกล่าวเสริม “แต่นั้นยังไม่เท่ากับว่าท่านหญิงบุปผาจะกลายเป็นสตรีที่มีเกียรติ มีคนยกย่องในความสามารถ และเกิดทุนในฐานะที่เป็นสตรีผู้นำหมายปองที่สุดของต้าหลี่ ในอดีตของเฮาหลายพระองค์ได้ตำแหน่งของเฮามาเพราะเหตุนี้ส่วนหนึ่ง ถือว่าเป็นงานประชันหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อสตรีต้าหลี่มากๆ เจ้าค่ะ”

เห็นหวังเลียงเฟิงนิ่งฟัง ลีจู่ก็ว่าต่อ “หากท่านได้ตำแหน่งนี้จะทำให้ทุกคนประจักษ์ว่าความสามารถของท่านยอดเยี่ยมกว่าเด็กสาวหลายคนที่ไม่ผ่านการแต่งงาน หรือแต่งงานแล้ว เอ้อ... ที่นี้ก็จะไม่มีใครมาว่าท่านได้ว่าไม่เหมาะสมกับองค์รัชทายาท”

“ลีจู่” หวังเลียงเฟิงหยุดกายลุกขึ้น ลีจู่แผลอก้าวถอยหลัง เธอจึงกล่าว “มิใช่ว่าข้าไม่เข้าใจว่างานนี้มันดีกับตัวข้า ข้าเข้าใจดี แต่เจิ้งเสียนเพยได้ส่งข้าไปหาเหล่าโจร ลีจู่ ต่อให้เป็นเจ้า เจ้ารู้หรือไม่เมื่อผู้หญิงคนหนึ่งถูกส่งตัวไปหาพวกโจร พวกเขาจะทำเช่นไรกับนาง คงไม่ใช่ยกน้ำร้อนหน้าขามาต้อนรับอย่างดีกระมัง”

“...” ลีจู่อึกอัก ก้อนหินไปหาสีจิ้นกับสีหลินที่หน้าเปลี่ยนสี

“นางคิดทำลายข้ามาตั้งแต่ตอนนั้น หากว่าวันนี้ข้าไม่ใช่คนสำคัญ นางจะยอมรับข้าไหม นี่เรื่องหนึ่ง เรื่องที่สองคือพวกเราล้วนเป็นสตรีเหมือนกัน ข้าถูกคนทั้งครอบครัวตำว่าและโอบยตีจนถึงขั้นพยายามปลิดชีพตัวเอง จึงเสียนเพยรู้ทั้งรู้ว่าไม่ใช่ความผิดของหวังเหม่ยหง แต่ก็ยังส่งไปหาโจร! ใจของนางจะต้องอ้ำหิตแค่ไหน!”

หวังเลียงเฟิงเอามือลูบหน้า “ข้าเองก็มีโชคนดี เรื่องนี้ข้าอาจจะเอาความคิดของตนเป็นบรรทัดฐาน แต่ถ้าข้าจะทำลายสตรีสักคน จะไม่มีทางเลือกวิธีนี้อย่างเด็ดขาด ต่อให้เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับข้า แต่เกิดขึ้นกับพวกเจ้าทั้งสาม ข้าคนหนึ่งละที่จะชิงชิงจึงเสียนเพยเพื่อพวกเจ้า! ตัวข้ารับได้หากนางจะเอาผิดมาแทงอกข้า แต่รับไม่ได้ที่นางอยากให้ข้าถูกข่มขืน! เพื่อที่หลี่เหวินหลงจะได้รังเกียจข้า!

“ข้ารับไม่ได้ที่นางทำกับสตรีด้วยกันถึงเพียงนั้น! ผู้อื่นอาจจะรับได้ แต่ข้ารับไม่ได้! และเรื่องสุดท้าย หากวันนี้ข้ายอมนาง นางก็จะลืมนั่นไปว่าวันเก่าๆ ได้ทำร้ายข้าถึงเพียงนั้น เพราะข้ายังเป็นคนที่นางสั่งการได้ ต่อจากนี้ นางก็จะสั่งการข้าผ่านหลี่เหวินหลงมาอีกเรื่อยๆ ข้าคงไม่ปล่อยให้นางได้ทำถึงเพียงนั้น!”

หวังเลียงเฟิงหันหน้าหนีแล้วเดินเข้าห้องนอนไป พลางโอบมือไล่ทุกคน “ข้าเหนื่อยแล้ว พวกเจ้าออกไปเถิด”

“เจ้าคะ” สาวใช้ทั้งสามยอบตัว ก่อนจะปล่อยให้เจ้านายอยู่ตามลำพัง

หวังเลียงเฟิงเข้าใจว่าต่อให้มียศสูง หรือมีคนในใหญ่คนโตให้เกียรติขนาดไหน แต่การกำลังที่ซัดจาริตประเพณีอันดีงาม คนทั่วไปก็มองว่าไม่ดีอยู่ดี ยิ่งตอนนี้มีกรณีบุคคลปรศนากับหลิวไทเฮา... หากหวังเลียงเฟิงเอาความจริงไปประกาศว่าตนเป็นชายาของหลี่เหวินหลง และหวังเฟิงหลงก็คือบุตรเขาจะดูไม่เหมาะสม เพราะถ้าคนพวกนั้นทราบว่าเขาอยู่กับเขารู้ความจริงนี้แล้วก็จะไม่กล้าเล่นงานเธอ และทำให้เขาแสบค้อยๆ หายไปอย่างแน่นอน หลี่เหวินหลงอุตส่าห์ส่งหวังเจียเล่อตัวปลอมเข้าไปสืบข่าวในจวนตระกูลหวังแล้ว เธอจึงไม่ควร

เปิดเผยความจริง ไม่ดี ๆ...

หวังเลี้ยงเฟิงนอนคิดอยู่บนเตียงอย่างหงุดหงิด พลิกตัวไปมา ฉิ่งฉิ่งเห็น
ดั่งนั้นจึงกล่าว

‘มารดา เขายังคุกเข่าอยู่’

หวังเลี้ยงเฟิงคิดถึงนิยายกำลังภายในที่เคยอ่านก่อนกล่าว “เขาอยาก
ทำเองนี่ อยากทำเพื่อกดดันข้า เช่นนั้นก็เชิญทำให้เต็มที่เถอะ!”

แน่นอนว่านิยายก็ยังคงเป็นนิยาย ต่อให้หลี่เหวินหลงฝึกวรยุทธ์มา
แข็งแกร่ง แต่ร่างกายเขาไม่ใช่เหล็ก ซ้ำยังเกรงใจหวังเลี้ยงเฟิงจนไม่กล้ากิน
อาหารด้วย สภาพจึงน่าสงสารเหลือทน

หย่งคังทนดูไม่ได้ไปยื่นป้ายเข้าวังหลวง ไม่นานจึงเสียนเพยก็พลีพลาม
ออกจากวังมาร้องไห้เสียงดังอยู่หน้าเรือนหวังเลี้ยงเฟิง

“องค์หญิงวังมัจฉาภิรมย์! ข้าเป็นคนทำผิดต่อเจ้า! ให้ข้าคุกเข่าแทน
หลงเอ๋อร์เถอะ อย่าได้ทารุณลูกชายข้าอีกเลย!” นางเอ๋อร์พร้อมกับร้องไห้
เสียงดัง

หลี่เหวินหลงยกมือขึ้นห้ามแทบไม่ทันจึงกล่าว “เสด็จแม่ ข้ายินยอมเอง
นางไม่ได้ทำอะไรข้าเลย!” หลี่เหวินหลงร้องเสียงหลง

เสียนเพยเห็นสภาพโอรสบุญธรรมแล้วน้ำตาไหลพราก เขามือปิดหน้า
แล้วส่ายหน้าไปมา “ยังไงแม่ก็ทนเห็นเจ้าอยู่ในสภาพนี้ไม่ได้ บาปกรรมของแม่
แม่จะรับเอง! เหตุใดเจ้าต้องมารับด้วย!”

“เสด็จแม่...” หลี่เหวินหลงหันไปถลิ่งตาใส่หย่งคังว่าทำเสียเรื่องแล้ว เขา
รีบบอก “ท่านกลับวังไปก่อน กลับไปก่อนนะ...”

“เจ้าไม่ได้กินไม่ได้นอนอยู่ตรงนี้มาถึงสามวันแล้ว จะให้แม่วางเฉยได้
อย่างไร!” เจิ้งเสียนเพยร้องไห้ปริ่มจะขาดใจ “ถึงข้าจะไม่ได้คลอดเจ้าออกมา
แต่ก็ดูแลเจ้าไม่ต่างจากลูกในไส้ ไม่รู้ละ หากเจ้าจะคุกเข่าให้นาง ข้าก็คุกเข่า
ด้วย!”

หวังเลี้ยงเฟิงได้ยินเสียงเจิ้งเสียนเพยก็คิดว่าระตุกไม่หยุด นี่เธอกำลัง

ริงแกสองแม่ลูกคู่นี้หรือ!

หลี่เหวินหลงเห็นท่าไม่ดีจึงรีบเกลี้ยกล่อมให้เจิ้งเสียนเพยกลับวังไป แต่ไม่ว่าจะพูดอย่างไร เจิ้งเสียนเพยกก็เอาแต่ร้องไห้สายหน้าลูกเดียว ยืนกรานขอคุกเข่าเป็นเพื่อนหลี่เหวินหลงให้ได้

สุดท้ายหลี่เหวินหลงก็ทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน จี้จุดนางแล้วสั่งให้ลี้จิ้นกับลี้หลินช่วยกันยกร่างเจิ้งเสียนเพยพานางเข้าไปพักผ่อนในเรือนรับรอง ส่วนตัวเขาจะนั่งคุกเข่าต่อไป

หวังเลียงเฟิงเปิดประตูออกมาเมื่อรู้สึกว่เสียงเงียบลงแล้ว ทันเห็นสาวใช้ของนางยกร่างเจิ้งเสียนเพยเดินจากไป เธอแค้นเสียงออกมาแล้วกล่าวเสียงดัง “คลายจูดี้ให้นาง!”

วาทาของหวังเลียงเฟิงฟังดูมีอำนาจกว่าหลี่เหวินหลงในยามนี้อยู่สามส่วน ลี้หลินจึงคลายจูดี้ให้เจิ้งเสียนเพย

เมื่อเจิ้งเสียนเพยเป็นอิสระก็วิ่งเข้ามาคุกเข่าลงตรงหน้าหวังเลียงเฟิงแล้วโขกศีรษะให้เสียงดัง “เจ้ายกโทษให้ข้าเถิด! อย่าทำลูกข้าอีกเลย! ข้า...ข้า...” นางพูดไปโขกศีรษะไป

หวังเลียงเฟิงคิดว่ากระดูกไม่หยุด อวี้อวที่ตามมาด้วยร้องไห้พร้อมคลานเข้าเข้ามาอีกคน “เป็นบ่าวเองเจ้าคะที่คืนนั้นไม่ยอมสวมเสื้อผ้าให้และช่วยท่านออกมา! เป็นบ่าวเองที่ไม่ดี! องค์กรหญิงวังมัจฉาภิรมย์ยกโทษให้เจิ้งเสียนเพย และปล่อยองค์กรชทายาทไปเถอะนะเจ้าคะ!”

“นี่พวกท่าน!” หลี่เหวินหลงตะโกนมา “ข้าบอกแล้วว่านางไม่ได้ทำอะไร ข้าช่วยอมคุกเข่าให้นางเอง อย่าทำให้เฟิงเอ๋อร์ต้องลำบากใจสิ เสด็จแม่... กลับวังไปเถอะ!”

เจิ้งเสียนเพยฟังแล้วคิดว่ากระดูก แต่ไหนแต่ไรมาหากหยางเสวี่ยหูคือที่หนึ่ง นางก็คือที่สองในใจหลี่เหวินหลง นอกจากยามโกรธเรื่องหวังเหมยหงแล้ว เขาแทบไม่เคยทำเสียงเช่นนี้กับนางมาก่อนเลย ดูท่าค่างกล่าวที่ว่า เมื่อบุตรชายเติบโตใหญ่จะกลายเป็นของหญิงอื่นจะเป็นความจริง

เสียงคร่ำครวญยังดังขึ้นไม่หยุด พอๆ กับเสียงห้ามปรามของหลี่เหวินหลง

หวังเลียงเฟิงรำคาญใจสุดทน เกร็งฝ่ามือพาดเข้ากับกรอบประตู ทำเอาผนังเรือนของเธอส่วนหนึ่งทลายลงมาจนเห็นเหล่านักร้องคักร้องดีลีลีที่กำลังมองเหตุการณ์มาจากด้านในเรือน

เจิ้งเสียนเฟยเงิบ อวี้อิวเงียบ หลี่เหวินหลงก็ยิ่งเงียบกริบ...

หวังเลียงเฟิงมองเจิ้งเสียนเฟยกับอวี้อิวที่เบนสายตาทหลบเธอ จากนั้นก็ล้วงหยิบยาออกมาจากมิดิก้าโลสองเม็ดยื่นให้สองคนตรงหน้าแล้วกล่าวเสียงเรียบ “กินซะ”

เจิ้งเสียนเฟยปากลั่น เห็นสายตาน่ากลัวของว่าที่ลูกสะใภ้แล้วก็ไม่กล้าถามว่ายอะไร หลี่เหวินหลงจึงกล่าวขึ้น

“เอ่อ... ข้ากินแทนก็ได้”

หวังเลียงเฟิงหันไปถลึงตาใส่เขา หลี่เหวินหลงเลยก้มหน้าลงอย่างเดิม แม้สักคำก็ไม่กล้าเอ่ยออกมา ใครต่อใครเห็นเช่นนั้นก็ร่ำร้องในทำนองว่า ‘อนิจจา... องค์รัชทายาทแห่งต้าหลี่ส่อแววเกรงกลัวเมียมาแต่ไกล’

“ถ้า...” เจิ้งเสียนเฟยหาเสียงของตนเจอในที่สุด มองหวังเลียงเฟิงอย่างแว่วอน “...ถ้าข้ากินแล้ว ให้หลงเออร์เลิกทรมานตนเองได้หรือไม่”

หวังเลียงเฟิงฉีกยิ้มเยือกเย็น “เขาอยากทรมานตนเองก็เป็นเรื่องของเขา ไม่เกี่ยวกับข้า แต่ข้าอยากให้ท่านกินยานี้ หากท่านยอมกิน ข้าอาจจะพิจารณาเรื่องยกโทษให้ท่านก็ได้” ในใจหวังเลียงเฟิงไม่คิดยกโทษให้หรอก แต่อยากจจะรังแกเจิ้งเสียนเฟยและดูท่าทีของหลี่เหวินหลงด้วย ในเมื่อเธอทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านี้ เช่นนั้นก็จะทำเท่าที่ทำได้ก็แล้วกัน

เจิ้งเสียนเฟยกลืนน้ำลาย หันมองหลี่เหวินหลงที่คุกเข่าอยู่ เขาไม่ได้กินข้าวมาสามวันแล้ว ใครยื่นอะไรให้ก็ไม่กิน ดวงหน้าหล่อเหลาที่นางฝ่าภูมิใจชาวซุบซิด ทำเอาหวั่นคนเป็นแม่เจ็บระทม หยิบยาของหวังเลียงเฟิงมาใส่ปากแล้วกลืนลงไปทันที

เจ็ญเสี้ยนเพยทราบดีว่าสิ่งที๋นางทำกับหวังเหมยหงควรรชดีใช้ด้วยชีวิตเสี้ยด้วยซ้ำ ยาเม็ดนี้อาจเป็นยาพิษก็ได้ แต่จะให้นางทนเห็นหลี่เหวินหลงที๋ตนเฝ้าถนอมมานับสิบปีมีสภาพเช่นนี้ก็ทำไม่ได้ ต่อให้เป็นยาพิษ นางก็จะยอมกลืน ขอเพียงบุตรชายกลับมาสุขสบายดีเหมือนเก่า

อวีฮวาเห็นเจ้านายทำเช่นนั้นก็รับยามาด้วยมือที๋สั่นเทา ก่อนจะส่งเข้าปากแล้วกลืนตามผู้เป็นนาย

หลี่เหวินหลงขยับปากอยากเอ่ยอะไรแต่ก็ไม่สามารถเอ่ยได้ ลักพักเจ็ญเสี้ยนเพยก็หน้าขาวซีด ยกมือขึ้นกุมท้อง โนม้ตัวไปข้างหน้าจนศีรษะแทบจะชนกับหน้าแข็งหวังเลียงเฟิง เห็นแบบนี้หลี่เหวินหลงก็สั่นสะท้าน ก่อนจะร้องขึ้น

“เสด็จแม่!” เขามองหวังเลียงเฟิงอย่างเว้าวอน เอ่ยขึ้นอย่างเกรงใจ “เฟิงเออร์ นั้นยาอะไรหรือ” หลี่เหวินหลงไม่เชื่อว่าหวังเลียงเฟิงจะให้ยาพิษแก่เจ็ญเสี้ยนเพยจริงๆ

หวังเลียงเฟิงมองเขาแล้วเสมองไปทางอื่นเหมือนยังอนไม่หาย ลักพักเสียงผายลมของเจ็ญเสี้ยนเพยก็ดังขึ้น ก่อนจะส่งกลิ่นรุนแรงจนหวังเลียงเฟิงต้องถอยกลับเข้าเรือน

เจ็ญเสี้ยนเพยกับอวีฮวาหาไปคว่าตัวหย่งหนานที๋อยู่ใกล้ที๋สุดมาเขย่า

“ห้องสุขา! ห้องสุขาอยู่ไหน!”

“อะ...อะ...” เห็นเจ็ญเสี้ยนเพยทำหน้าที่าน่ากลัวใส่เช่นนี้ หย่งหนานก็ปลิ้นเอ่ยไม่ออก

หลังจากเจ็ญเสี้ยนเพยกับอวีฮวาวิ่งจากไปทำธุระส่วนตัวที๋ไม่รู้ว่าจะทันช่วงที๋หรือไม่ หลี่เหวินหลงก็มองหวังเลียงเฟิง เด็กสาวมองเขาแล้วถามเสี้ยนห้วน

“จะไม่ลุกขึ้นหรือ”

หลี่เหวินหลงยิ้มอย่างเกรงใจ “จนกว่าเจ้าจะยอมให้ข้าลุก ข้า...”

หวังเลียงเฟิงหันหลังให้เป็นคำตอบ หลี่เหวินหลงเลยคอตก ตัดสินใจ

คุกเขาต่อไป เขาไม่ลืมหันไปสั่งหยงคังให้ช่วยหวังเลียงเฟิงจัดการย้ายข้าวของไปพักเรือนอื่นเป็นการชั่วคราว และหาคนมาซ่อมผนังเรือนที่นางทำพังหลังจากที่เขาได้รับการให้อภัย

เจิ้งเสียนเพยกับแม่แ่มมอวี้อาภฤกษ์ียาทำให้ขับถ่ายออกมาจนหมดไส้หมดพุง ไบหน้าทั้งสองซิดเหลียง ไม่สามารถออกมาไว้วายพุ่มพวยไปได้อีกนาน

ขณะที่หวังเลียงเฟิงที่ได้ระบายแค้นไปบ้างก็เริ่มใจเย็นพอที่จะมานั่งประจันหน้ากับหลี่เหวินหลง องคัรัชทายาทหนุ่มยังคงคุกเขาให้เธออยู่อย่างนั้น มองหวังเลียงเฟิงที่ยืนขนมให้ หลี่เหวินหลงมีท่าทางล้งเลจนหวังเลียงเฟิงถามเสียงเรียบ

“เจ้าอยากจะตายต่อหน้าข้าแล้วให้หัวทั้งห้าหลี่ประณามข้ากระนั้นหรือ” หลี่เหวินหลงจึงก้มหน้าลงต่ำ รับขนมมากินโดยคุษณี

หวังเลียงเฟิงระบายลมหายใจยาว ก่อนกล่าวเสียงอ่อน “เป็นครั้งแรกที่พวกเราทะเลาะกันหนักขนาดนี้”

“เป็นครั้งแรกที่ข้าทะเลาะกับคนรัก” หลี่เหวินหลงกล่าวเสียงเบา “เจ้าเป็นคนรักคนแรกของข้า” หลี่เหวินหลงคิดว่าตนเองสามารถจัดการอะไรได้เก่งกาจ ยกเว้นเรื่องความรัก

หวังเลียงเฟิงก็วุ่นวายสำหรับเธอแล้ว เขาไม่ใช่คนรักคนแรก แต่ก็ยังโกรธเป็นพินเป็นไฟจนขาดสติได้ขนาดนี้ หรือเพราะเธอวางตำแหน่งหลี่เหวินหลงไว้ในใจสูงกว่าโจวจื่อหมิง จึงทำให้งั่งไถ้ขนาดนี้กัน อย่างที่เขาว่า ‘ยิ่งรักมากก็ยิ่งคาดหวังมาก’

เดี๋ยวลี! นั่นมันเป็นหนึ่งในข้อห้ามของความรักแบบที่แม่เลี้ยงบอกเธอเลยนะ แม่เลี้ยงเคยกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าหากมีคนรัก อย่าไปคาดหวังอะไรกับเขา ต้นไม้ใหญ่สองต้นไม่ควรอยู่ใกล้กันมากเกินไป ไม่อย่างนั้นจะแย่งสารอาหารกัน ความรักก็เป็นเช่นนั้น...

สิ่งสำคัญในความรัก นั่นคือการทำตัวให้ชัดเจน หวังเลี้ยงเฟิงครุ่นคิด แล้วจึงกล่าว “ข้าเกลียดแม่บุญธรรมของเจ้ามาก รู้หรือไม่”

คุกเข่าอยู่ตรงนั้นมาถึงสามวัน ทำไม่หลี่เหวินหลงจะไม่รู้

หวังเลี้ยงเฟิงประกาศขึ้น “หากเจ้าคิดจะทำให้พวกเรารักใคร่กลมเกลียวกัน เลิกฝันไปได้เลย ข้าพูดเช่นนั้นแล้วเจ้าจะว่าอย่างไร ข้าไม่ขอให้เจ้าเลือกระหว่างนางกับข้า เพราะรู้ว่าเจ้าไม่มีทางเลือกได้ ดังนั้นข้าจะพูดให้ชัดเจน หากเจ้ายินยอมอยากเลือกทั้งข้าและนางเอาไว้ข้างกาย ขอให้รู้ว่าข้าจะไม่มีความดีกับนาง”

หลี่เหวินหลงฟังแล้วบ่นป่วนในอกเล็กน้อย เอ่ยถามขึ้น “เจ้าอภัยให้นางได้หรือไม่”

“ได้” หวังเลี้ยงเฟิงกล่าวเสียงเครียด “เพราะเห็นแก่เจ้า ข้าจะไม่พูดเรื่องนี้อีก แต่จะให้ข้าไปรักใคร่ปรนนิบัตินางอย่างดีเหมือนลูกสะใภ้ดูแลแม่สามีอย่างที่เจ้าคิด ข้าทำไม่ได้”

หลี่เหวินหลงถอนใจเฮือกใหญ่ “ข้าเข้าใจแล้ว...”

“แล้วอย่าได้มาคุกเข่าให้ข้าอีก” หวังเลี้ยงเฟิงเอ่ยเสียงเคร่ง “ทำแบบนี้คือการที่เจ้ามากดดันข้า ข้าไม่ชอบ แต่เห็นแก่ที่เจ้ามีความรักครั้งแรก บางอย่างยอมทำตัวไม่ถูกไปบ้าง ข้าเลยยอมมถอยให้ แต่ถ้ามีอีกคราวหน้า ข้าจะหนีไปหาท่านอู่ฮั่น และจะไม่ยอมกลับมาพบเจ้าอีกเลย”

หลี่เหวินหลงได้ยินแล้วใจกระตุก ยกมือขึ้นจับมือบางของอีกฝ่าย เรียกด้วยเสียงออดอ้อนโดยไม่รู้ตัว “เฟิงเอ๋อร์...”

หวังเลี้ยงเฟิงจะสะบัดมือออก พออีกฝ่ายดึงดันจับมือไว้แน่นก็เอ่ยเสียงอ่อนลง “ข้าขอโทษที่ใส่อารมณ์มากขนาดนั้น”

“ข้าก็ขอโทษที่ดึงดันอะไรไม่เข้าเรื่อง” หลี่เหวินหลงกล่าว

หวังเลี้ยงเฟิงถอนใจยาว จริงๆ แล้วเธอไม่จำเป็นต้องโกรธขนาดนี้ และเขาก็ไม่จำเป็นต้องคุกเข่าให้ด้วย แต่เธอกับเขาล้วนทำเป็นเรื่องใหญ่โต จนน่าอับอายต่อสายตาผู้คนจริงๆ

พอเห็นอีกคนอ่อนลง หลีเหวินหลงเลยกล้าตั้งอีกฝ่ายเข้ามาทอด เห็นหวังเลียงเฟิงโอนอ่อนผ่อนตาม ชายหนุ่มก็ลอบถอนใจกับตัวเอง กอดนางไว้แน่นขึ้น ในใจจึงโลดราวกับผ่านศึกสงครามครั้งใหญ่มาหมาดๆ

หวังเลียงเฟิงกอดอีกฝ่ายตอบ ในใจเกิดกระเสถื่อนวาบแล่นผ่าน ความโกรธจึงคล้ายจะเบาบางลง หลีเหวินหลงสำคัญกับเธอจริงๆ ไม่เช่นนั้นเธอคงไม่ยอมลงให้ขนาดนี้ พอได้กอดเขาก็กลับโล่งใจมากกว่าเจ็บแค้น นี่คือหลักฐานชั้นดี

“แล้วงานประชันบุปผา...” หลีเหวินหลงเอ่ย พอเห็นหวังเลียงเฟิงขมวดคิ้วก็เปลี่ยนคำพูดทันที “...เจ้าไม่ลงแข่งก็ได้ อย่างไรก็ตามข้าก็จะแต่งกับเจ้า แต่งกับเจ้าคนเดียวเท่านั้น”

“ยอมคุกเขามาสามวันแล้วยังอยากแต่งกับผู้หญิงใจร้ายคนนี้อีกหรือ”
หวังเลียงเฟิงถามเย้า

หลีเหวินหลงถอนใจยาว หากเป็นคนอื่นคงไม่ยอมรับชะตากรรมถึงขนาดนี้หรอก ชายหนุ่มกระซิบอ้อมกอดแน่น กล่าวอย่างน่าสงสาร “ทำอย่างไรได้ ก็รักไปแล้วนี่”

พอได้ยินคำพูดนี้ หวังเลียงเฟิงก็เริ่มใจละลาย เธอย่นจมูก ครุ่นคิดว่าต่อไปจะพยายามใจเย็นและใจดีกับเขาให้มากขึ้น ทว่าไม่วายเอ่ยตัดพ้อ “ความผิดของข้าหรือที่เจ้าต้องคุกเข่า”

“ไม่” หลีเหวินหลงส่ายหน้า “ความผิดของข้าคนเดียว”

เห็นเขาอยากถนอมความสัมพันธ์แบบนี้ หวังเลียงเฟิงก็หัวเราะไม่ได้ ร้องไห้ไม่ออก กล่าวเตือนเขา “อย่าตามใจข้ามากนัก ดูสิ ผลจากการที่เจ้าตามใจข้ามาก ข้าอาละวาดเสียหนักเลย เห็นหรือไม่”

หลีเหวินหลงกลับไม่คิดเช่นนั้น ตอนอยู่วังหลังเขาเห็นสตรีมากมาย ทำที่เป็นรักใคร่เสด็จพ่อมาก แต่พอกลับหลังฮ่องเต้ไม่ไปหาพวกนาง กลับมีทำที่เฉยเมย เทียบกันแล้วเขาขอให้หวังเลียงเฟิงอาละวาดยิ่งดีเสียกว่านางทำตัวปกติ แต่แฝงไว้ด้วยความเย็นชา เขาตระหนักได้ว่านางทำเช่นนี้เพราะคาดหวัง

และเห็นความสำคัญของเขาจริงๆ

หากจะมีใครบอกว่าคนมีความรักมักเข้าข้างตัวเอง หลีเหวินหลงก็คงจะเป็นเช่นนั้น ต่อให้หวังเลียงเฟิงร้ายกาจกว่านี้ เขาก็ยังมองนางในแง่ดีได้เสมอ

เหล่าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเห็นสองคนกอดกันกลมก็พากันเหยียดริมฝีปากไปคนละทาง หากจะให้บรรยายความรู้สึกของพวกมันตอนนี้ก็คงเหมือนการเห็นสหายที่ทะเลาะกับคนรักเรื่องใดเรื่องหนึ่งแทบตาย พวกตนทุ่มเทมอบคำชี้แนะไปมาก ทั้งลุ่นให้เลิกรักกัน ลุ่นให้กลับมาคุยกัน ลุ่นไปสารพัด แต่พวกเขากลับคืนดีกันได้ง่ายจนน่าเหลือเชื่อ แต่ละตนจึงต่างเบือนหน้าหนี อยากรจะเอ่ยหนักว่า

‘เอาที่สบายใจเลย’

พอหลีเหวินหลงไม่จำเป็นต้องคุกเข่าแล้ว กลับลุกไม่ขึ้นเสียอย่างนั้น ทำให้หวังเลียงเฟิงต้องนั่งนวดขาให้อยู่นาน ปากก็บ่นไป “เห็นหรือไม่ ทำตัวเองแท้ๆ อยาได้มาโทษข้าเสีย”

เห็นนางกลับมาอ่อนหวานเหมือนเก่า ชายหนุ่มก็ระบายยิ้มสดใส หากหย่งหนานไม่เดินมากระซิบถามว่าจะทำเช่นไรกับเสียนเพยที่นอนกอดกระโถนอยู่ในเรือนหนึ่ง หลีเหวินหลงลงลิ้มมารดาบุญธรรมไปชั่วขณะแล้วจริงๆ หันมาถามหวังเลียงเฟิง “ข้าไปส่งเสด็จแม่เสียนเพยกลับวังหลวงได้หรือไม่”

หวังเลียงเฟิงขมวดคิ้ว “ข้าเอ่ยไม่ชัดเจนหรือว่า เจ้าอยากกตัญญูกับแม่ก็ทำไป แต่อย่าให้นางมายุ่งกับข้า”

หลีเหวินหลงไม่กล้าทำให้นางโกรธอีก ดึงหวังเลียงเฟิงเข้ามากอดอีกครา ก่อนจะบอกหย่งหนานให้ส่งสารไปหาฮ่องเต้ว่าเสียนเพยจะพักผ่อนที่จวนสักพัก พอนางหายดีแล้วเขาจะไปส่งนางกลับวัง “ไปสืบดูด้วยว่าหลิวก๊วยเพยเป็นเช่นไรบ้าง น้องห้าเป็นเช่นไร”

หวังเลียงเฟิงได้ยินเขาสั่งก็พลันนึกขึ้นได้ เอ่ยปากถาม “เจ้ารู้ด้วยหรือว่าเป็นองค์ชายห้าที่วางยาของเขา”

“ข้ารู้จักบรรดาพี่น้องของข้าดีเสมอ” หลีเหวินหลงตอบ “หากมิใช่หลิว

ก๊วยเพย ก็มีแต่หมาต่อเพยเท่านั้นที่มีเส้นสายมากพอจะดึงตัวเธอขึ้นเป็น
พรรคพวก และสามารถใส่ร้ายให้หลิวก๊วยเพยเป็นแพะรับบาปได้”

หวังเลียงเฟิงพยักหน้ารับ นึกอะไรขึ้นมาได้เลยบอกเขา “จะว่าไป...
องค์ชายห้าผู้นี้กับข้าเคยพบกันมาก่อน”

หลิวเหวินหลงหันมามอง หวังเลียงเฟิงเลยเล่าเรื่องราวที่อายเป่าเล่าให้ฟัง
หลิวเหวินหลงฟังแล้วก็เหยียดยิ้มเยาะออกมา